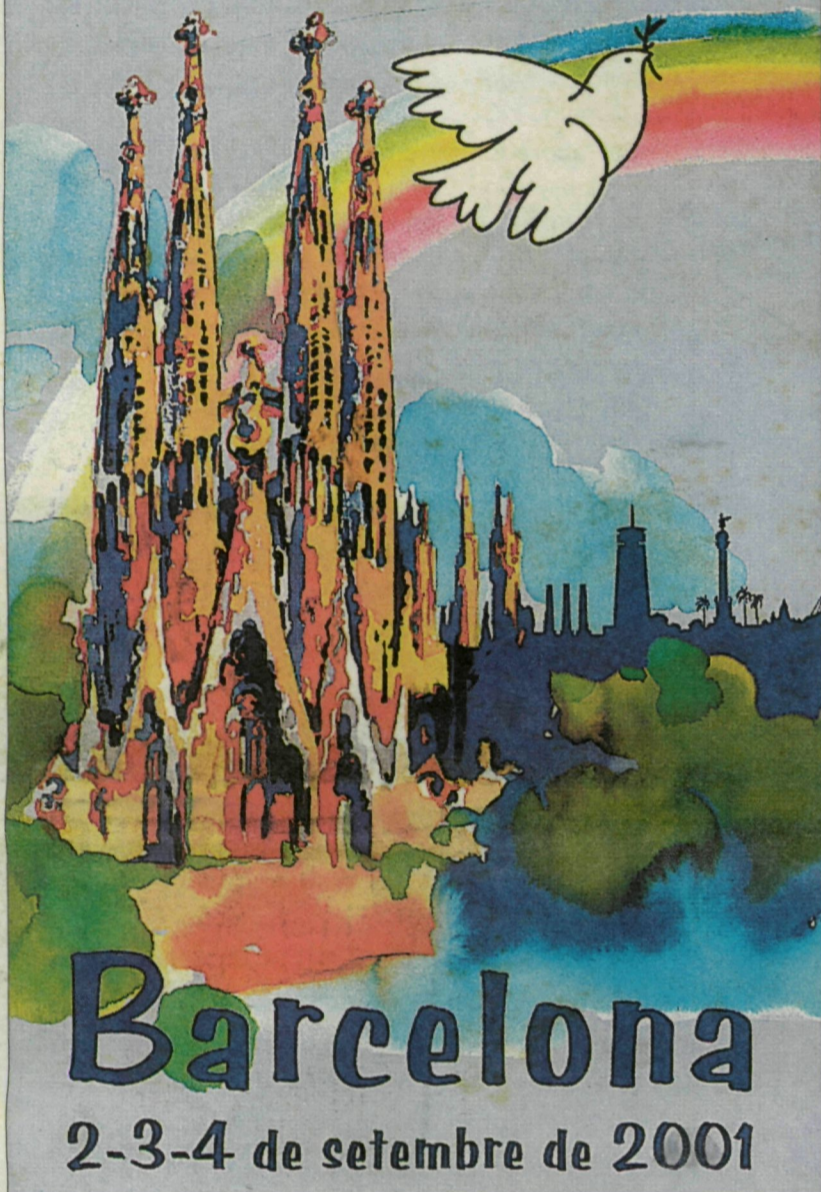


Les fronteres del diàleg religions i civilitzacions en el nou segle



Les religions, font de diàleg en el nou segle

Barcelona acull la XV Trobada de Pregària per la Pau organitzada per la Comunitat de Sant Egidí

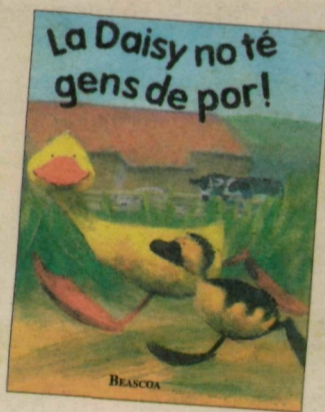
Barcelona és l'escenari on se celebrarà del 2 al 4 de setembre la XV Trobada de Pregària per la Pau, organitzada per la Comunitat de Sant Egidí. Ja són quinze les edicions dutes a terme per Sant Egidí, a les quals aplega líders religiosos i personalitats del món civil i cultural per promoure el coneixement recíproc i el diàleg entre les religions en l'horitzó de la pau. Enguany la Trobada es desenvoluparà sota el títol «Les fronteres del diàleg: religions i civilitzacions en el nou segle». Però aquest any, a més, se celebra el quinzè aniversari de la Jornada Mundial de Pregària d'Assís, promoguda per Joan Pau II. En aquesta trobada, el Papa va demanar que allò viscut a la ciutat on es venera sant Francesc, símbol de pau, de reconciliació i de

fraternitat es visqui dia a dia. La Comunitat de Sant Egidí va recollir aquesta invitació i des del 1987 celebra trobades internacionals inter-religioses que apleguen cada any homes i dones que creuen en el diàleg com a camí cap a la pau.

Per a la Trobada d'aquest any s'espera la participació de més de 300 representants del món religiós, polític i cultural internacional, provinents de més de seixanta països. Entre ells destaca la presència del cardenal Van Thuan, president del Consell Pontifici de Justícia i Pau; el darrer president de la ja desapareguda Unió Soviètica, Mikhaïl Gorbatxov, i el rabí en cap d'Israel, Meir Lau.

Pàg. 2, 3 i 5

Gaudir de la lectura a l'estiu



Selecció de
títols per als
més joves i
per a adults

Pàg. 16 i 17



El P. Romuald M. Díaz recorda la figura del P. Guiu Camps

«Un home de Déu i profund coneixedor de la Sagrada Escriptura, interessat a fer arribar la Paraula de Déu a tothom; humil i respectuós amb tots, i molt soferit.» Amb aquestes sentides paraules el monjo de Montserrat P. Romuald M. Díaz recorda la figura i trajectòria del P. Guiu Camps, amb qui va compartir estudis bíblics, un gran amor per l'Escriptura i un apassionant viatge a Terra Santa durant la dècada dels anys cinquanta. El P. Romuald M. Díaz repassa en aquesta entrevista, formulada per un altre monjo de Montserrat —el germà Antoni Pou—, l'etapa de formació humana i intel·lectual i algunes anècdotes del P. Guiu Camps, que va morir el 15 de maig passat després d'una llarga vida dedicada a la comunitat benedictina de Montserrat i a diverses entitats com l'Associació Bíblica de Catalunya.



El P. Camps va rebre el doctorat honoris causa de la Facultat de Traducció de la Universitat Autònoma de Barcelona el 1999.

Pàg. 18-19

Sumari

- Pàg. 6 Milingo torna a comprometre's amb l'Església
- Pàg. 7 Davant la clonació la Santa Seu recorda la dignitat de la persona
- Pàg. 22 Un centenar de lleidatans peregrinen a Montserrat
- Pàg. 24 Èxode pels carrers de Barcelona dels «sense papers»
- Pàg. 27 Exposició d'art sacre a Zamora

Editorial

Pregària, ecumenisme, pau

Del 2 al 4 de setembre se celebra a Barcelona la Trobada Internacional de Pregària per la Pau, organitzada per la Comunitat de Sant Egidí amb el lema «Les fronteres del diàleg: religions i civilitzacions en el nou segle». La capital catalana serà per tant una de les moltes ciutats que han acollit aquesta iniciativa que recull l'esperit de la Jornada Mundial de Pregària que va convocar el papa Joan Pau II l'any 1986. Anteriorment ho van ser llocs tan significatius com Roma, Jerusalem, Bucarest, Brussel·les, Gènova...

Tot va començar a Assís, podríem dir, i no per casualitat. Aquesta població italiana és el lloc de naixement de sant Francesc, un home que va dedicar la seva vida a la pregària per la pau i alhora per fugir de qualsevol tipus de violència. El Sant Pare, en un acte sense precedents, va aconseguir reunir líders religiosos d'arreu del món per a quelcom en comú, malgrat les múltiples diferències teològiques entre ells, i certament que la pau és un element d'unitat i comunió entre totes les religions. Cap religió concep un Déu que no desitgi l'enteniment i l'harmonia de tota la Creació. Així, el màxim dirigent de l'Església catòlica demostrava un cop més el seu esperit ecumènic, que l'ha portat per exemple a visitar una sinagoga o una mesquita, o a demanar perdó pels errors de l'Església romana cap als seus germans separats.

Joan Pau II s'ha guanyat el reconeixement mundial, entre els dirigents de la nostra societat, com un líder espiritual i moral. Independentment dels seus principis religiosos, cristians de totes les confessions, membres d'altres creences i polítics declaradament ateu han obert les seves portes a un missatge que parla de solidaritat, de justícia i de pau. Entre els representants de les diverses religions, també s'ha reconegut en el Papa polonès un paper important en la tasca ecumènica de treballar en comú per tot el que ens uneix, que és molt.

Després d'aquella trobada inoblidable d'Assís, la comunitat cristiana de Sant Egidí ha agafat el

relleu i ha continuat en el mateix sender marcat pel Pontífex. D'aquesta manera es reuniran a Barcelona més de 300 representants religiosos, polítics i culturals de 60 països del món, demostrant que és possible trobar-se persones de procedència i pensament ben diversos, si es tenen objectius comuns.

Però aquesta trobada no és un fòrum més de diàleg i comunicació mútua, com ho són tantes convencions i reunions internacionals, on es parla molt i s'arriba a moltes conclusions escrites. Aquesta trobada és sobretot una invitació a la pregària, per demanar a Déu —sigui quina sigui la forma o el nom que li posem— que ens concedeixi un món en pau. Per això a més a més de taules rodones, es resarà molt, cadascú segons la seva forma de dirigir-se a l'Altíssim, i els catòlics també amb la celebració de l'Eucaristia, la forma més gran de trobar-nos amb el Totpoderós.

En un món tan utilitarista i materialista com és el del nostre continent europeu és molt necessari que existeixin aquest tipus de trobades que ens recordin el valor del silenci i de la pregària. Les paraules i les discussions molts cops acaben en un carreró sense sortida, sense solucions o amb pactes dèbils que de vegades es converteixen en paper mullat al cap d'un cert temps. La pregària no cau en sac buit, tot al contrari, i quan veiem amb impotència la dificultat que tenim els humans de posar-nos d'acord i aconseguir un món on regni la pau, llavors alcem els ulls cap a Déu per demanar-li que ens ajudi amb la seva força que tot ho pot.

La ciutat de Barcelona s'ha caracteritzat per ser un lloc propici de trobada entre diferents cultures, llengües i religions. Ho vam poder comprovar molt recentment en la trobada que la comunitat de Taizé va realitzar aquest Nadal passat, també en moments culminants com les tan enyorades Olimpíades del 1992. Ara estem davant d'una trobada important on s'uneixen una sèrie d'elements molt útils i necessaris per a la nostra societat, bàsicament tres: pregària, ecumenisme i pau.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411,

Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403.

Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per



Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

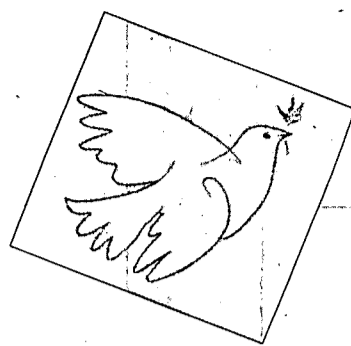
LA TIRA

Per Pilarín



en primer pla

Pelegrins de pau



■ La Comunitat de Sant Egidí recull l'esperit de la Jornada Mundial de Pregària d'Assís

Pregària i diàleg són dues paraules amb molt de significat per a la Comunitat de Sant Egidí. Per a ella, la pregària és el centre i el primer lloc d'orientació de la vida comunitària, i el diàleg és el camí de la pau i de la col·laboració entre les religions i la forma de vida i mètode per a la reconciliació en els conflictes. Aquest és l'esperit que promou anualment Sant Egidí en la Trobada de Pregària per la Pau, que enguany té lloc a Barcelona.

El 1986 Joan Pau II va convocar la Jornada Mundial de Pregària d'Assís, amb la participació de líders i representants d'Esglésies cristianes i de les religions d'arreu del món. En aquella trobada, el Papa llençava una invitació: «El que hem fet a Assís pregant i donant testimoni del nostre compromís per la pau, ho hem de continuar fent cada dia de la nostra vida.» Aquesta invitació la va

recollir la Comunitat de Sant Egidí, que a mitjans dels vuitanta va començar a celebrar les Trobades Internacionals Interreligioses, que apleguen cada any homes i dones de diferents tradicions religioses, representants de les Esglésies cristianes i de les grans religions mundials. L'objectiu d'aquestes Trobades de Pregària per la Pau és promoure el coneixement recíproc i el diàleg entre les religions, en l'horitzó de la pau.

Des de fa quinze anys, Sant Egidí promou «a través d'una xarxa d'amistat entre els representants de les diferents fes i cultures, una peregrinació de pau que ha anat recalant, any rere any, en diferents ciutats europees i mediterrànies». Enguany, la trobada es fa a Barcelona sota el lema «Les fronteres del diàleg: religions i civilitzacions en el nou segle». Del 2 al 4 de setembre, la Ciutat Comtal acollirà més de 300 representants del món religiós, polític i cultural internacional, procedents de 60 països. Segons els organitzadors, la trobada pretén ser «un gran diàleg interreligiós i entre cultures, entre creients i no creients amb la marca de la pau».

La Comunitat de Sant Egidí no s'oblida dels joves i per això ha creat la Trobada Internacional de Joves per la Pau, promoguda per la Comunitat amb l'arquebisbat de Barcelona, amb el tema «Els camins del diàleg». Durant cinc dies, joves arribats d'arreu del món conviuran, dialogaran, aprofundiran sobre temes de gran interès (pau, ecologia, solidaritat...), co-



Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidí, en la Trobada de l'any passat a Lisboa.

neixeran de primera mà mons culturals i religiosos diferents... tot plegat amb l'oportunitat d'estar al costat de líders de les grans religions mundials i amb destacats representants del món cultural i polític.

L'edició de la Trobada d'enguany veurà desfilat per Barcelona personalitats significatives d'arreu del món com líders religiosos i figures de l'àmbit civil i polític. Entre els cristians hi haurà la presència de set cardenals, entre ells el cardenal Kasper, president del Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians; el cardenal Van Thuan, president del Consell Pontifi-

ci de Justícia i Pau; i també els purpurats de Barcelona, Varsòvia, Lviv, Dar Es Salam i Toledo; quatre patriarques, entre ells Ignatius IV de Damasc i Abuna Paulos d'Etiòpia. Entre els hebreus hi serà present, entre d'altres, el rabí en cap d'Israel Meir Lau; per l'islam, representants d'Egipte, Iran, Marroc, Líban, Aràbia

Saudita, Costa d'Ivori i Europa. També hi participaran responsables de les religions budista, hindú, zoroastriana i sintoista.

Entre els temes que es debatran en aquesta Trobada destaquen la pau i la convivència a la Mediterrània, l'Orient Mitjà i Àfrica; el planeta i els estils de vida compatibles amb la seva seguretat; el medi ambient i la política; Àfrica i la sida, la solidaritat amb el sud del món; l'ecumenisme; el paper de les religions en la construcció de la pau i del diàleg intercultural, i el diàleg entre laics i creients davant dels nous reptes de la globalització. (R.M.J.)

El programa

2 DE SETEMBRE

10.30 Basílica de Santa Maria del Mar: solemne celebració eucarística amb la presència dels representants ecumènics.

17.00 Gran Teatre del Liceu: cerimònia inaugural.

3 DE SETEMBRE

9.30 Plaça de Sant Jaume: taules rodones.

16.30 Plaça de Sant Jaume: taules rodones.

4 DE SETEMBRE

9.30 Plaça de Sant Jaume: taules rodones.

17.00 Barri Gòtic: en diferents indrets, segons la tradició religiosa, es resarà la Pregària per la Pau.

18.30 Processó de pau.

19.00 Plaça de la catedral: cerimònia final.

El 27 d'octubre del 1986, per primera vegada en la història, líders i representants de les Esglésies cristianes i de les diverses religions d'arreu del món es van aplegar a Assís, convidats pel Papa, per resar per la pau. Durant els mesos anteriors a la celebració de la jornada, Joan Pau II es va referir constantment a la Trobada de Pregària per la Pau, il·lustrant-ne els motius i el contingut i convidant tothom a unir-s'hi.

«El fet que tants líders religiosos estiguin aquí junts amb la finalitat de pregar és ja en si una invitació al món perquè prengui consciència que hi ha una altra dimensió de la pau i un altre camí per promoure-la, que no és el resultat de negociacions, compromisos polítics o acords econòmics, sinó resultat de la pregària que, en la diversitat de religions, expressa una relació amb un poder suprem que està per damunt de les nostres possibilitats humanes.» Així s'adreçava el Papa el 1986 als líders religi-

L'esperit d'Assís



Joan Pau II va resar per la pau amb líders de diferents religions a Assís.

osos aplegats a Assís. En aquesta cimera el Bisbe de Roma veia un signe eloqüent de compromís a favor de la pau. Un compromís que es feia públic a la ciutat on es venera sant Francesc, símbol de pau, de reconciliació i de fraternitat.

El Papa va fer una crida a respectar, protegir i promoure la vida humana, especialment els més febles, i va recordar que la pau va molt més enllà dels esforços humans. Per a Joan Pau II, aquesta jornada d'Assís «ens ha ajudat a ser més conscients dels nostres compromisos religiosos. Però, al mateix temps, també ha donat al món, que ens mira, una consciència més gran de la responsabilitat que té cada religió respecte dels problemes de la guerra i la pau». El Pontífex subratllava que, si bé la pregària és ja en si mateixa acció, això no és excusa per no treballar a favor de la pau, ja que és una responsabilitat universal que s'ha de construir dia a dia a través de petits actes. (R.M.J.)

RUTA RAIMONDIANA

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Raimon de Penyafort



BOLONYA: Font de Neptú, al fons el palazzo di Re Enzo.

RUTA ITÀLICA

Del 19 al 26 d'octubre

**Bolonya
 Florència
 Assís
 Roma**

Els viatges de sant Raimon

FLORENCIA: vista de la catedral de Santa Maria dei Fiore.



ASSÍS: vista de la ciutat.



**Oberta la
 inscripció**

ROMA: Plaça Sant Pere.

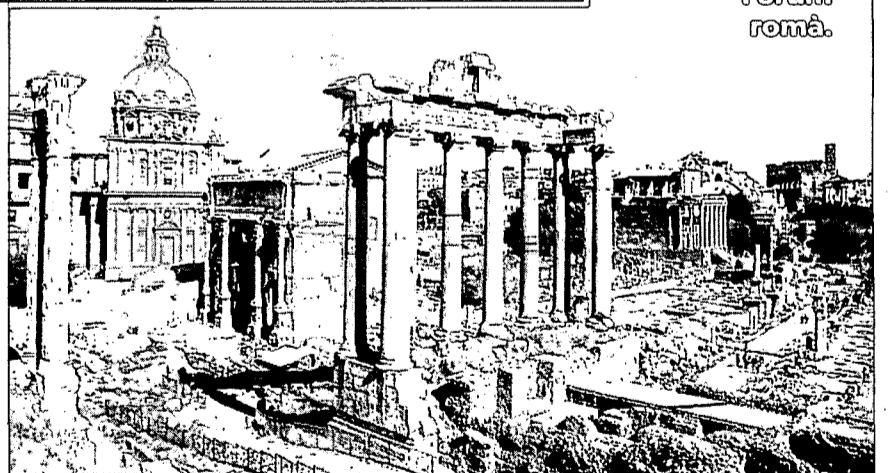


**Demaneu
 informació a:
 Amics de
 Catalunya
 Cristiana,
 c/ Comtes de
 Bell-lloc, 67-69
 tel.
 934 092 700**



**Gregori IX
 rep les
 Decretals
 de sant
 Raimon.
 Museu
 del Vaticà.**

**Forum
 romà.**



**AMB
 L'ASSISTÈNCIA
 TÈCNICA DE**

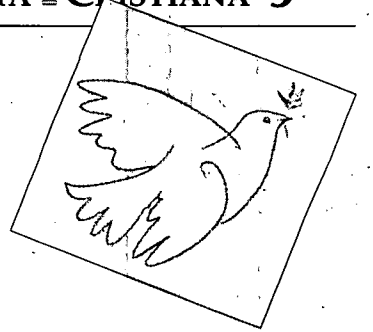


MERCATRAVEL S.A.

AVÍS IMPORTANT

**Durant el mes d'agost les nostres oficines restaran
 tancades per vacances**

«Sense pregària no hi ha el motiu per construir la pau»



■ Alberto Quattrucci és el responsable general de l'organització de la XV Trobada de Pregària per la Pau

Barcelona pren el relleu a Lisboa per a la celebració de la Trobada Interreligiosa per la Pau. Un any més, la Comunitat de Sant Egidí aplega homes i dones, líders religiosos i personalitats civils i polítiques, compromesos en la reconciliació i la convivència, que aposten per la cultura del diàleg. Del 2 al 4 de setembre Sant Egidí torna a demostrar el seu servei constant al diàleg ecumènic i interreligiós.

—La Trobada d'enguany coincideix amb el quinzè aniversari de la Jornada de Pregària d'Assís. Com el celebra Sant Egidí?

—Estem molt contents amb aquest aniversari, especialment perquè el celebrem en el nou mil·lenni. Des de la Comunitat de Sant Egidí continuem difonent el missatge de pau d'Assís, i volem viure aquest esperit. Aquest aniversari és molt significatiu i ens indica que el diàleg ha de continuar. El fet que hi hagi tanta participació en la trobada de Barcelona indica que hi ha molta gent que creu en el diàleg.

—Per què s'ha organitzat la Trobada a Barcelona?

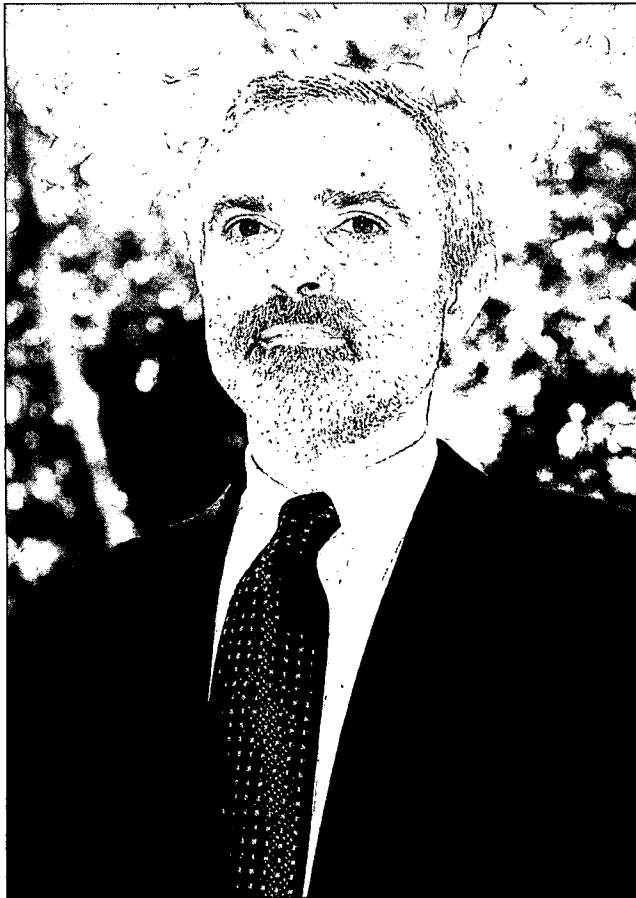
—Bé, Barcelona és una ciutat «veïna» d'Itàlia, molt mediterrània. A Barcelona hi ha un clima de diàleg ideal. La ciutat té una història molt important de cohabitació entre les tres grans religions abrahàmiques (judaisme, islam i cristianisme). Aquesta és una vocació autèntica que té Barcelona i creiem que aquesta Trobada ajudarà els barcelonins a prendre'n consciència. A més, cal assenyalar que prèviament a la cimera hi ha hagut mesos d'amistat i de col·laboració entre la Comunitat de Sant Egidí i l'Ajuntament, la Generalitat i l'arquebisbat de Barcelona.

—«Les fronteres del diàleg: religions

i civilitzacions en el nou segle» és el lema triat per a aquesta ocasió.

—El segle xx ha estat el segle de la descoberta del diàleg, sobretot en la segona meitat de segle, malgrat que hagi estat una època molt violenta. El Concili Vaticà II va donar un nou impuls al diàleg i s'està superant la distància i el desconeixement entre les tres grans religions. Això no obstant, en moltes ocasions no en veiem el resultat de seguida. El diàleg necessita paciència i ha de continuar, sobretot en aquest nou mil·lenni. En la carta *Novo millennio ineunte* el Papa afirma que «en aquesta perspectiva se situa també el gran desafiament del diàleg interreligiós, en el qual estarem encara compromesos durant el nou segle».

Cal descobrir les fronteres del diàleg (entre laics i religiosos; entre regions; entre nacionals i estrangers...) per construir ponts i no murs. Ens trobem en un temps de crisi de les grans religions. Les noves generacions no creuen, els man-



Alberto Quattrucci.

quen valors... les religions han de dialogar per descobrir els valors que compartim tots. Dialogar amb paciència, però treballant i aprenent dia a dia. La pressa és mala consellera. Cal treballar amb fidelitat, tant si va bé com si va malament. Si va malament, significa que cal més diàleg i més decisió.

—Què caracteritza aquesta Trobada de Barcelona?

—Potser la seva característica és que Barcelona serà una síntesi veritable de diàleg i marcarà perspectives de diàleg per al futur. A Barcelona hi haurà molts participants i molt diversos, diferents els uns dels altres, però obstinats a construir la civilització de la pau i de la convivència. Serà una cosa molt bonica, gràcies als participants. Entre ells cal destacar Mikhail Gorbtxov, un gran personatge de la política, i el rabí en cap d'Israel Meir Lau, que pot ser molt interessant a causa del moment tan dramàtic que viuen Palestina i Israel.

—En el programa destaca la pregària per la pau. Quina és la força de la pregària?

—En la Comunitat de Sant Egidí creiem molt en la força de la pregària. De fet, és el cor de la Trobada. No es tracta d'una cimera política, tot i que es parli de temes de política. La pregària dóna pau, dóna la força per treballar dia a dia. Sense pregària no hi ha el motiu per construir la pau. La pau és un do de Déu. Quan resem plegats hi ha harmonia amb les altres persones. El Senyor escolta la pregària dels homes i hi és sensible, tot i que no hi

Sense fronteres i sense murs

La Comunitat de Sant Egidí va néixer a Roma el 1968, a la llum del Concili Vaticà II. Està formada per més de 40.000 persones compromeses en l'evangelització en més de 60 països. L'amistat entre persones de cultures i nacionalitats diferents és la forma quotidiana en què s'expressa la fraternitat internacional de Sant Egidí, que és alhora obertura al món i pertinença a una única família. En un món que exalta les fronteres i les diferències, nacionals i culturals, la Comunitat de Sant Egidí testimonia l'existència d'un destí comú, no únicament dels cristians sinó de tothom.

L'amistat amb els pobres ha portat Sant Egidí a entendre més bé com la guerra és la mare de totes les pobreses. Per aquest motiu, estimar els pobres, en moltes ocasions, ha significat treballar per la pau, per protegir-la on està amenaçada, per ajudar a reconstruir-la, tot facilitant el diàleg on s'havia perdut. Els mitjans d'aquest servei a la pau i a la reconciliació són la pregària, la paraula, ser proppers en situacions de dificultat, l'encontre i el diàleg. L'Àfrica més pobra travessada per la guerra, així com els Balcans, i no únicament aquests casos, estan en la memòria i en el centre de les preocupacions i del compromís de Sant Egidí.

respongui de forma immediata. Al Barri Gòtic, a diferents indrets segons la tradició religiosa, es resarà per la pau. Resarem tots plegats. La pregària és la força que ens uneix.

—La pau i el diàleg, són possibles en un món ple de violència?

—Nosaltres creiem que el diàleg és possible i necessari davant de tanta violència. El diàleg no és una moneda de canvi, no és com un euro, no dialoguem per obtenir-ne alguna cosa, no pot comprar coses. Per al cristià, el diàleg és una forma de viure. Dialoguem amb tothom, especialment ens esforcem amb qui no vol dialogar. Així, alguns membres de la Comunitat han estat veritables mediadors en conflictes fratricides que duraven més de deu anys, com és el cas de Moçambic o de Guatemala. No perdem l'esperança que un dia el món es trobi lliure de guerres.

El diàleg és com una «bona malaltia» que es contagia i que volem contagiar a tothom.

Reportatge:
Rosa María Jané Chueca

Instruments de pau

Des del 1987 la Comunitat de Sant Egidí ha volgut recollir l'herència de la històrica Jornada de Pregària d'Assís del 1986, tot vivint en el mateix esperit les Trobades de Pregària per la Pau. Un esperit que recull sant Francesc en aquesta oració:

Senyor, feu de mi un instrument de la vostra pau!

Que on hi hagi odi, posi jo l'amor.

On hi hagi ofensa, posi jo el perdó.

On hi hagi discòrdia, posi jo la unió.

On hi hagi error, posi jo la veritat.

On hi hagi dubte, posi jo la fe.

On hi hagi desesper, posi jo l'esperança.

On hi hagi tristesa, posi jo la joia.

Oh, Mestre, feu que jo vulgui més consolar que ésser consolat;

comprendre que ésser comprès;

estimar que ésser estimat.

Perquè, és donant-se que s'obté;

és oblidant-se que un es troba;

és perdonant que hom és perdonat;

és morint que es ressuscita a la vida eterna.



Vaticà

església en el món

Milingo es compromet novament amb l'Església

■ L'exarquebisbe de Lusaka renuncia al seu matrimoni i a la secta Moon

ROMA.— En una carta breu dirigida a Joan Pau II i feta pública per l'oficina de premsa de la Santa Seu, l'exarquebisbe de Lusaka, Emmanuel Milingo, expressa el seu desig d'abandonar la convivència amb la coreana Maria Sung i tornar al si de l'Església catòlica.

«En aquest moment torno a comprometre la meua vida en l'Església catòlica amb tot el cor, renuncio a la meua convivència amb Maria Sung i a les meues relacions amb el reverend Moon i la Federació de Famílies per la Pau Mundial.» Són paraules d'Emmanuel Milingo recollides en una carta enviada a Joan Pau II després d'un temps de pregària i reflexió. Aquesta missiva ha estat repartida per la Santa Seu en resposta a les acusacions de falsificació i muntatge de l'esposa de Milingo, que ha mantingut que el seu marit ha estat «drogat i segrestat» per la Santa Seu.

En la carta, l'exarquebisbe de Lusaka afirma que les paraules del Papa «en el nom de Jesús, torna a l'Església catòlica», van ser una crida a casa meua l'Església i una ordre paternal a posar en pràctica la meua fe i obediència a vostè, el representant de Crist a la terra, cap de l'Església catòlica». Per últim, s'encomana a les pregàries del Papa i demana



Milingo i Maria Sung es van casar en una cerimònia de la secta Moon.

la seva benedicció.

Prèviament a la publicació d'aquesta missiva, el vicedirector de la sala de premsa de la Santa Seu, el P. Ciro Benedittini, informava de que la Congregació per a la Doctrina de la Fe havia assenyalat que l'exarquebisbe de Lusaka, Emmanuel Milingo, havia acceptat entrar en un període de recés espiritual amb vista a una reconciliació: «La Congregació per a la Doctrina de la Fe informa que Emmanuel Milingo, arquebisbe emèrit de Lusaka, després de la seva trobada amb el Papa i dels fets lamentables dels

quals ha estat protagonista, ha decidit fer un període de reflexió i pregària amb vista a la seva plena reconciliació.» Recentment Joan Pau II va rebre Milingo a Castelgandolfo. Després de la trobada, Milingo va explicar que romandria en silenci sense fer declaracions mentre que la Santa Seu anunciava que el termini del 20 d'agost per penedir-se o ser excomunicat havia estat aixecat. D'altra banda, Maria Sung anunciava una vaga de fam fins que el seu marit tornés amb ella, i continua dient que es reté Milingo «contra la seva voluntat». (C.C.)

Primers resultats de la visita papal a Ucraïna

ROMA.— Després de la visita apostòlica que el Papa va fer a Ucraïna del 23 al 27 de juny, l'Església grecocatólica d'aquest país ha experimentat un creixement important. Un dels primers fruits ha estat la creació de dos exarcats nous, un a Odessa i l'altre a Donetsk, al sud d'Ucraïna. La decisió va ser presa durant el Sínode de Bisbes de l'Església grecocatólica. L'Església grecocatólica és la més nombrosa de les Esglésies

catòliques de ritu oriental, i compta amb 38 bisbes, 2.000 sacerdots, 3.300 parròquies, 2.700 temples i 79 monestirs. El nombre de catòlics puja a més de cinc milions. Entre els problemes més delicats que afronta aquesta Església hi ha la reacció agressiva de l'Església ortodoxa russa, que veu amb poca simpatia les accions empreses pel recent Sínode de Bisbes i el creixement que experimenta l'Església catòlica. (Fides)

MÈXIC

Cinc bisbes demanen als zapatistes que acceptin la llei indígena

SANT CRISTÓBAL DE LAS CASAS.— Cinc bisbes del sud de Mèxic han demanat a la guerrilla zapatista que reconegui la Llei de Drets i Cultura Indígena, aprovada a l'abril pel Congrés. Els prelatos exhorten els grups que no estan d'acord amb la polèmica llei indígena que no provoquin una desestabilització política i social perillosa amb declaracions i ac-

cions alarmistes. Per als prelatos de les regions més poblades pels indígenes, la reforma constitucional en matèria indígena «és un triomf no menyspreable en el camí del diàleg i la legalitat». Consideren que és honest reconèixer els avenços que aporta la llei com la prohibició de la discriminació de les ètnies i el reconeixement de la composició pluricultural de la nació. També

fan una crida al Congrés perquè es tinguin en compte els temes que van provocar el rebuig dels zapatistes, com l'autonomia, usos i costums i territorialitat. «Considerem urgent redoblar esforços per fomentar els valors culturals indígenes, el respecte i l'estimació a la pluralitat cultural, eliminar qualsevol discriminació i intolerància», exigeixen els bisbes. (Zenit)

LA XINA

Alliberat un bisbe arrestat per les autoritats

HEBEI.— El bisbe Giuseppe Zhang Weizhu ha estat alliberat recentment després de ser arrestat el 25 de gener sense cap acusació específica. Des d'aleshores no se'n sabia res. Mons. Zhang, de 45 anys, és de Xianxian (Hebei, la Xina del Nord), i és bisbe de Xinxian (Henan, la Xina central). No està inscrit en l'Associació Patriòtica Catòlica, una mena d'Església controlada pel Partit Comunista. Per això exerceix el seu ministeri en la clandestinitat. Ha estat arrestat diverses vegades. Segons alguns catòlics xinesos, l'alliberament de Mons. Zhang s'hauria fet a causa de les seves greus condicions de salut. (Fides)

FILIPINES

Els claretians no abandonaran Basilan

MANILA.— Els missioners claretians no abandonaran Basilan tot i els ferotges atacs terroristes comesos contra civils innocents de la província filipina. Ho ha confirmat el P. Martin Jumoad, administrador de la prelatura d'Isabela (Basilan), que demana les pregàries dels cristians. Basilan, illa a 900 km al sud de Manila, és una de les dues ciutadelles del grup terrorista d'Abu Sayyaf que fa servir el segrestament i l'assassinat de personalitats locals i estrangeres per finançar l'islamització de la part meridional de Mindanao. (Fides)

COSTA RICA

Xarxa d'emissores catòliques per al país

SAN JOSÉ.— Conscients del poder evangelitzador dels mitjans de comunicació, l'Església a Costa Rica assumeix un desafiament nou: la creació d'una xarxa d'emissores catòliques al país. Segons el bisbe de Ciudad Quesada, Mons. Àngel Sancasimiro, «el repte per a l'Església és oferir als fidels en els seus mitjans de comunicació missatges diferents, variats i amens sobre la Paraula de Déu. Des d'aquí, difondrem la llavor evangelitzadora que esperem que prengui cos als cors dels fidels». (ACI)

ÍNDIA

Una església al «sostre del món»

JAMMU.— Anomenada per uns quants l'església al «sostre del món», recentment s'ha posat la primera pedra d'una església a l'Himàlaia, a més de cinc mil metres sobre el nivell del mar. La primera pedra va ser col·locada pel bisbe de Jammu-Srinagar (l'Índia), Peter Celestine, davant de la presència de nombrosos sacerdots, religiosos i laics. El temple nou estarà dedicat a sant Pere. (N.E.)

Vaticà

Davant de la clonació humana la Santa Seu recorda la dignitat de la persona

■ Els bisbes nord-americans lamenten la decisió de Bush

ROMA.— Enmig de la polèmica desfermada per un grup de científics disposats a clonar humans, el vicepresident de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, Mons. Elio Sgreccia, ha recordat la postura de la Santa Seu i ha aclarit que les persones no poden ser tractades com a animals als laboratoris.

«El valor d'un home no és similar al d'una rata», ha afirmat Mons. Sgreccia en al·lusió a les advertències de bona part de la comunitat científica mundial sobre els riscos d'anomalies i mort dels eventuals éssers humans que s'obtinguin en un procés de clonació. El vicepresident de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida ha

recordat que «la dignitat dels humans va més enllà del temps», i ha afegit que estava d'acord amb els científics que s'oposen a la clonació de persones perquè la tècnica emprada en animals amaga molts riscos per als humans. «La clonació és immoral. Algú va dir que la clonació és la pitjor manifesta-

ció d'esclavitud i hi estic d'acord», ha precisat el bisbe.

Per la seva part, després de la decisió del president dels Estats Units, George Bush, d'aportar, amb certes restriccions, fons federals a la recerca de cèl·lules estaminals producte d'embrions, el president de la Conferència Episcopal Nord-americana, Mons. Joseph A. Fiorenza, ha lamentat aquesta situació i ha expressat l'esperança d'un futur canvi de posició per part de Bush.

També l'arquebisbe de Denver, Charles Chaput, ha mostrat la seva oposició a la recerca destructiva que involucri embrions humans. Segons el prelat, la posició de Bush fa burda la posició americana respecte de la dignitat i el valor de la vida humana: «Aquesta lògica revela una ètica utilitarista que tracta la gent com a producte per a explotació. Mai no hem de determinar el valor de la vida humana basats en la seva "utilitat". Com a nació tenim l'intel·lecte i la creativitat científica per descobrir cures per a les malalties sense que calgui assassinar ningú en el procés.» (C.C.)

SIGNES D'AVUI

La màgia dels impossibles

La notícia corre de boca en boca: «Han matat en Pau.» Un assassinat sempre és notícia de primera magnitud. Les motivacions semblen respondre a una venjança pendent o a rivalitats polítiques. La vidua, de 33 anys, té dos fills adolescents. Es diu Margarita, però és coneguda com a Rita, les dues últimes síl·labes del seu nom. Es podria tractar d'una crònica actual, però els esdeveniments aquí narrats van passar a Roccaporena, llogaret de Cascia, Itàlia, al voltant del 1414, fa aproximadament sis segles. Segons costum de l'època, l'elecció de l'espòs, que en aquest cas va ser molt desafortunada, anava a càrrec dels pares. Sembla que el seu marit era agressiu, faldiller, busca-raons. La Rita va afrontar la seva convivència matrimonial des de la fe cristiana intentant introduir un element de sentit comú en la vida del seu marit. Aguant, paciència, pregària, llàgrimes... Així 18 anys. Els dos fills es van apuntar al tarannà patern i van heredar-ne el temperament violent. Bon panorama per a una dona i una mare! Però va viure un moment meravellós, quan el seu marit es va adonar del seu estil de vida i li va demanar perdó per tot el que l'havia fet patir. Poc després va ser assassinat. Els fills van jurar venjança. Rita va demanar a Déu que els seus fills no esdevinguessin assassins. La pregària va ser escoltada. Els dos joves van emmalaltir i van morir sense venjar-se. L'amor de les atencions maternes durant la seva malaltia els va arrencar el perdó als seus enemics.

Va voler entrar al monestir de sant Agustí per dedicar-se a la vida contemplativa. Va tenir grans dificultats perquè en aquella època les comunitats de monges només rebien noies solteres. La seva maduresa espiritual i el seu camí de santedat van assolir nivells excepcionals. Va rebre l'estigma d'una ferida produïda per una espina al cap, que va acompanyar-la durant catorze anys fins a la seva mort. Mentre estava malalta, va demanar a un visitant que li portés unes roses. Fora de temps, va trobar un roser florit. Una cosa semblant va passar amb unes figues. Per tot això, ha estat anomenada l'«advocada dels impossibles».

Els impossibles exerceixen un atractiu especial, particularment per a la gent senzilla i humil. En la mateixa formulació del credo, resem al Pare totpoderós. L'estigma al front de santa Rita i la poesia de les roses i de les figues simbolitzen que l'energia espiritual i la força del bé i de l'amor són més poderoses que els nostres límits i errors. La seva vida concreta pot assemblar-se a moltes altres, amb llums i ombres, però el que marca la diferència és la forma de viure-la. Roccaporena di Cascia així com el monestir on descansen les despulles de santa Rita són punts de peregrinació molt concorreguts. La bellesa del paratge és extraordinària. La casa de Rita i els indrets més significatius del monestir estan oberts a les visites. Vaig veure-hi desenes i desenes d'autocars en un diumenge de juny. Quan em vaig acostar a la vida de la santa, vaig descobrir-hi traços d'una actualitat sorprenent que, sovint, passen inadvertits a causa dels relats meravellosos que teixeixen la seva biografia. La màgia dels impossibles continua atraient molts creients. Una visita o una peregrinació a aquest santuari, decorat de forma molt moderna, constitueix un bany d'espiritualitat. Els valors que s'hi respiren són de gran qualitat: perdó, vivència de la realitat quotidiana des de l'amor, poesia d'una naturalesa pròdiga en bellesa, prioritat de la vida espiritual, la pregària com a diàleg amb Déu, la convicció que en el nostre cor predomina la força del bé malgrat els nostres errors i pecats...

Els pelegrins, com Maria de Natzaret, vam sentir a Càssia: «El que és impossible per als homes és possible per a Déu.»

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

PAKISTAN

Pena de mort per blasfèmia

ISLAMABAD.— Les lleis contra la blasfèmia del Pakistan, que condemnen a la pena de mort «a qui directament o indirectament fa servir les paraules, orals o escrites, per ofendre el sagrat nom del Sant Profeta», són utilitzades contra cristians i periodistes. Ayub Masih, cristià pakistanès, afronta la pena de mort per oposar-se a aquesta decisió del govern pakistanès. Però els jutges i advocats tenen por de defensar-lo després que el 1997 un jutge que havia defensat un cristià acusat de blasfèmia fos assassinat per un musulmà. El 5 de gener passat, cinc periodistes de *The Frontier Post* van ser acusats de blasfèmia i condemnats a mort després que el diari publicés una carta que, segons l'acusació, criticava el profeta Mahoma. Des de fa temps el diari és blanc d'acusacions i ha patit sis mesos de tancament forçat. A l'abril un cristià, Parvaiz Masih, va ser acusat de blasfèmia. Masih és director d'una escola superior privada oberta fa 12 anys, amb 300 estudiants. El seu acusador és Mohammed Ibrahim, un terratinent que va iniciar una escola islàmica fa dos anys, amb 65 estudiants. La comissió pakistanesa de Justícia i Pau afirma que les acusacions contra Parvaiz Masih són motivades només per gelosia i competència deslleial. (Fides)

Nou pas per a la beatificació de la mare Teresa

ROMA.— El 15 d'agost es va tancar oficialment la fase diocesana del procés que podria portar la mare Teresa de Calcuta als altars. El procés ha confirmat la vida, virtuts i reputació de santedat i el poder intercessor de la religiosa. La causa de la mare Teresa es va obrir a Calcuta el 26 de juliol del 1999, gairebé dos anys després de la seva mort, ocorreguda el 5 de setembre del 1997. Normalment, s'esperen cinc anys des de la mort d'una persona per iniciar el procés, però el Papa va fer l'excepció a petició de



Mons. Henry D'Souza, arquebisbe de Calcuta. Un cop a Roma les actes de la fase diocesana de Calcuta i de les instruccions celebrades a sis diòcesis més, la causa ingressarà en una fase d'estudi i després de ser analitzada pels òrgans col·legials establerts en el dicasteri, es podria parlar

de beatificació. L'arxidiòcesi de Calcuta també ha enviat a la Congregació per a la Causa dels Sants les actes diocesanes que inclouen una possible curació miraculosa, concedida per Déu a través de la intercessió de la religiosa. (ACI)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Camerun

Els bisbes condemnen la tortura i les execucions

DOUALA.— Els bisbes camerunesos sempre s'han guanyat una reputació per haver mantingut una oposició rígida i inequívoca en les qüestions que afecten el benestar del poble de Camerun. Per això, no han estat indiferents davant de l'estat generalitzat d'inseguretat que, actualment, predomina al país, segons un comunicat de la Conferència Episcopal Camerunesa.

En un encontre celebrat en sessió extraordinària a Yaoundé, els bisbes van reflexionar sobre certes mesures que es duen a terme al país i que afecten drets fonamentals com la seguretat de les persones i els seus béns. Els prelats van analitzar el fet que les autoritats governamentals hagin recordat que la seguretat pública és el baluard de la societat i que sota cap concepte ningú, i especialment les persones que es troben sota vigilància policial, pot ser exposat a tortures, crueltats o qualsevol mena de tracte degradant o inhumà. Així, l'episcopat va denunciar el fet que l'operació d'ordre duta a terme a Douala pel govern, per lluitar contra la delinqüència, hagi esdevingut una onada



Els bisbes de Camerun defensen els drets humans.

de violència i terror.

Moltes persones, delinqüents o no, van ser raptades, traslladades a localitats desconegudes i allunyades de les seves famílies, a les quals els van donar poca informació. En les seves declaracions, els bisbes es van mostrar particularment inquietos i preocupats quan estudiaven el cas de delinqüents que operen amb l'ajuda de membres de la llei i de l'ordre, que

fins i tot els lloquen les armes. De forma oportuna, malgrat l'oposició del poble, els delinqüents arrestats són alliberats després del pagament de certa quantitat de diners. En la majoria dels casos, els mentors d'aquests delinqüents són importants funcionaris de la societat que tothom coneix i que després queden impunes.

D'altra banda, tampoc no es pot obli-

dar que molta gent innocent és severament sancionada i assassinada en lloc dels veritables culpables. «No mataràs.» Aquesta és una norma que ha d'aplicar-se a totes les persones sense excepció. Amb aquestes paraules els prelats van reiterar la seva posició sobre un dels pitjors crims possibles, la pena de mort, i va apuntar que tots els éssers humans tenen dret a la llibertat i a un judici just. Tot individu té dret a presentar la seva defensa, com ja esmenta la declaració de la Conferència Episcopal Camerunesa: «En un estat de dret, ningú no podrà ser condemnat sense el benefici del dubte en un tribunal de justícia independent i imparcial.» Els prelats van declarar que ningú no té dret a mutilar, torturar o degradar un altre ésser humà. Per això, van exigir que els delinqüents siguin identificats i processats davant d'un tribunal de justícia tal com va estipular la Declaració Universal dels Drets Humans.

L'episcopat no ignora les dificultats de les forces de la llei a l'hora de dur a terme les seves obligacions. Però els ciutadans ordinaris hi compten per a la protecció dels seus drets i la vigilància de la seva seguretat.

Martin Luther Mbita

Corresponsal a l'Àfrica

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?



ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.**

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

Missioner **Missionera**

(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

MALAWI

Centenari de l'Església a Malawi

LILONGWE.— El 28 de juliol passat el cardenal Francis Arinze, president del Consell Pontifici per al Diàleg entre les Religions, en nom de Joan Pau II, va agrair solemnement al poble de Malawi l'acollida que en aquests darrers cent anys d'història ha ofert als missioners catòlics i amb ells a la fe en la salvació anunciada per l'Església. Més de 30.000 persones van escoltar el cardenal en la cerimònia conclusiva de la celebració del centenari de l'evangelització del país africà. Des de la visita del Papa el 1989, cap altre esdeveniment no havia reunit tants catòlics.

En la celebració, el president de la República, Bakili Muluzi, va recordar la gran contribució que ha fet l'Església al

creixement del país: escoles, hospitals, parròquies, etc. Ell mateix, que és musulmà, va estudiar a l'escola d'una missió catòlica. El 27 de juliol, a Balaka, el cardenal Arinze va presidir la trobada de més de 8.000 joves procedents de les set diòcesis del país. L'esdeveniment va tenir particular importància perquè aquests nois i noies viuen una realitat problemàtica, com explica el missioner Piergiorgio Gamba: «La tragèdia de la sida afecta sobretot els joves, amb una quantitat mai abans coneguda d'orfes, que creixen sense guia ni amor.» El cardenal també va inaugurar les noves oficines de Montfort Media, l'agència de notícies dels missioners Monfortians, l'orde que va fundar la primera missió al país el 1901. (Zenit)

SUDAN

El petroli es cobra la sang del sud del país

KHARTUM.— La venda de petroli a baix preu i les inversions sudaneses a l'estranger són els mitjans emprats pel règim sudanès per incrementar la seva influència als països veïns. Aquesta és la denúncia que ha formulat el Consell Justícia i Pau de la Conferència Episcopal Sudanesa per protestar contra la decisió de Kenya d'adquirir petroli sudanès a baix preu. Els bisbes recorden que les entrades petroleres serveixen per alimentar la guerra al Sudan i que l'extracció d'hidrocarburs es fa a costa de la

població del Sudan meridional. En aquest sentit, el cardenal Wilfrid Napier, president de la Conferència Episcopal, afirma: «El petroli és la clau de la guerra al Sudan. Hem vist amb els nostres ulls els resultats del trasllat forçat i el desplaçament de milers de sudanesos amb la finalitat de construir camps petrolífers i oleoductes lliures d'atacs. Altres milers han estat assassinats o han mort de fam i malalties. Estem convençuts que el petroli és una de les principals causes de la guerra.» (C.C.)

Espanya

Cultivar la vida de l'esperit

■ El Desert de les Palmes està dedicat a la Mare de Déu del Carme

CASTELLÓ DE LA PLANA.— A prop de la ciutat de Castelló de la Plana es troba, al vessant de la muntanya que mira al mar, el Desert de les Palmes, terme municipal de Benicàssim. Ha estat aquest lloc de recolliment, de pregària, de desert, en el sentit que deien «el yermo», apartat del soroll de la ciutat i de la gent, cultiu de la vida de l'esperit, estudi i oració.

En l'actualitat Benicàssim és lloc turístic per excel·lència, a la vora del mar, amb grans edificis, apartaments; des de la muntanya es pot contemplar el panorama que ofereix el mar Mediterrani i els grans edificis que adornen la platja. A la carretera que porta al Desert, es poden veure ciclistes que puguen i baixen de la muntanya i cotxes que van a visitar el convent.

Aquesta muntanya ha estat durament castigada pels incendis, com molts altres indrets per on passa molta gent durant els estius, les èpoques anomenades d'alt risc. A dalt, al cim, es troba una punta coronada per un repetidor de televisió i una immensa creu. Allí es troba també l'ermita dedicada a sant Miquel Arcàngel i el cim anomenat El Bartolo, perquè fou un dels primers frares que van fer vida solitària.

Aquest convent, dedicat a la Mare de Déu del Carme, fou construït al segle XVII al vessant de la muntanya, en un replà, on van assentar bé l'edifici, al costat d'una font que brollés aigua abundant, tant per al subministrament diari com per a l'horta. Allí tenia una petita residència el que era bisbe de Tortosa. Però ja avançat el segle

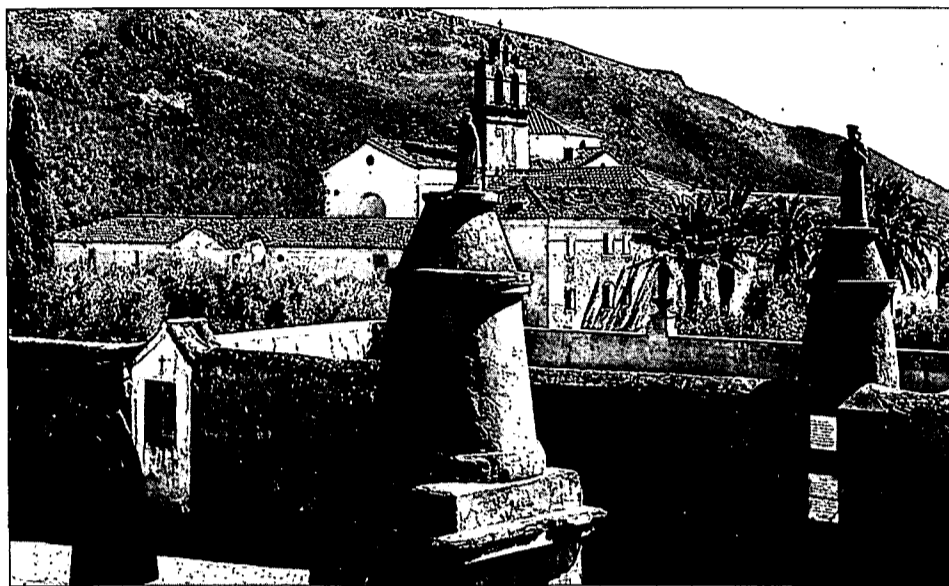


Foto: Monestir Desert de les Palmes.

XVIII una tempesta va malmetre totes les instal·lacions i s'hagué d'ubicar el convent, que es va construir a les acaballes del segle XVIII, al lloc actual.

Lloc per meditar

Aquest convent va ser lloc de retirada habitual de personatges coneguts com sant Enric d'Ossó, fundador de les teresianes, del beat Manuel Domingo Sol, i d'altres fundadors i bisbes; era lloc propici per meditar i per escriure, per preparar-se per a ben morir o també per recuperar els bons costums.

En l'actualitat hi ha una casa d'oració on es fan trobades, exercicis espirituals, recessos, jornades de formació, portada per una comunitat de monges carmelites teresianes; també hi ha una comunitat de

frares carmelites que ofereixen el seu servei de culte, acompanyen els visitants, expliquen el museu, atenen l'espiritualitat com carisma propi de santa Teresa de Jesús, santa Teresa de l'Infant Jesús, santa Teresa Benedicta de la Creu, sant Joan de la Creu i molts d'altres.

Si ens aturem a fer un tomb per la

muntanya podrem contemplar moltes ermites escampades que servien per fer vida solitària, la de la Mare de Déu de Montserrat, la de santa Teresa... algunes ermites són utilitzades en l'actualitat per fer uns dies de vida retirada, per pregar i estudiar.

També l'indret va passar les seves vicissituds durant la persecució religiosa abans de la guerra civil del 1936 quan va ser arrasat, cremat i assassinats els frares; ara tot el que hi ha dintre del convent s'ha portat de fora, de l'antic no en queda res. Al convent hi ha una bona biblioteca, un museu amb molts objectes d'orfebreria, roba, quadres, imatges i una bona col·lecció d'icones russes.

Cada any, des de la diòcesi de Tortosa s'organitza una tanda d'exercicis espirituals per als sacerdots, que van a passar-hi una setmana d'estiu. He parlat una bona estona amb el frare Pedro i m'ha explicat que formen una petita comunitat de set frares i tres novicis. Cada orde religiós té el seu carisma en l'Església i el dels carmelites és la contemplació, cal aprofitar-lo per a servei de tots els cristians.

Antonio Bordàs

Rector de Batea

XXVIII Setmana d'Estudis Monàstics

LOIOLA.— Aquest any està dedicada a la «Relectura dels valors essencials del monacat en el nou mil·lenni» i tindrà lloc del 12 al 18 de setembre al santuari guipuscoà de Loiola. El programa de la convocatòria, que serà inaugurada per la presidenta de les Setmanes, la monja cistercenca Rosa Maria Piquer, preveu la intervenció, com a ponents, de Bernardo Olivera, Rosario del Camino, Josep Maria Rambla, Ildefonso Gómez, José Antonio Pagola, Mercè Cerezo, Alexandre Masoliver, Josep Maria Soler, Maria Reis, Francisco R. de Pascual, Kandida Saratxaga, Trinitat Cabrero, Enrique Mironés i Ramon Álvarez. Molts dels ponents són membres dels diferents ordes monàstics que regeixen alguns dels cenobis espanyols més coneguts com Poblet, Montserrat, Silos, El Parral, Sobrado, Cóbrecas o Santa María de Huerta. L'eucaristia de cloenda serà presidida pel bisbe de Sant Sebastià Juan María Uriarte. (C.C.)

PORTUGAL

Parròquies barcelonines peregrinen a Fàtima

FÀTIMA.— Fa algunes setmanes les parròquies barcelonines de Santa Cecília i Santa Anna, amb Mn. Joan Aran Suriol, van viatjar a Portugal i Fàtima. A l'altar del món i santuari de Portugal van visitar els llocs més significatius, van creuar el pòrtic del Jubileu per guanyar la indulgència de la Porta Santa. Mn. Joan Aran va presidir l'eucaristia a la basílica del Rosari i al costat de les tombes dels dos pastorets.

Aprofitant també la seva presència a Fàtima, un grup de feligresos de la Puríssima Concepció de Sabadell, amb Mn. Joan Nadal al capdavant, van demanar a la Mare de Déu pel nou bisbe coadjutor de la Seu d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que pugui veure amb satisfacció les «pregàries de tants catalans demanant a Déu que li concedeixi ser un bon bisbe». (Jaume Vilalta Berbel)

Fusió d'artesanía
i tecnologia

A Rocafer fem campanes a l'estil tradicional, com es feien fa més de 500 anys.

A Rocafer instalem i automatitzem campanes amb les últimes tecnologies.

A Rocafer tenim equips per voltar, brendar, repicar i fer tot tipus de tocs.

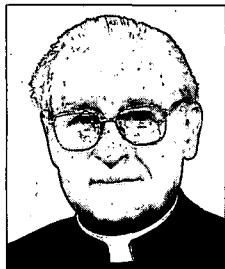
Rocafer, tot en campanes.

ROCAFER

Mestre campaner
Abel Portilla

Pg. Fabra i Puig, 39
08030 Barcelona
Tel. 93 311 72 01
Fax 93 311 75 61
info@rocafer.com
www.rocafer.com

Carta Dominical

El problema-misteri del sofriment**Ricard M. Carles**

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Fill únic, els seus pares es varen esforçar perquè pogués estudiar una branca d'enginyeria. Ho va fer brillantment. Però gairebé coincidí el final de la seva carrera amb el final de la seva vida. Emmalaltí de gravetat. Als condeixebles de batxillerat més amics seus, que el visitàvem, ens donà una lliçó inoblidable. «No entenc —ens deia— aquesta voluntat de Déu de separar-me dels meus pares, quan podia començar a compensar-los per tot el que s'han sacrificat per mi. Però sé que, en arribar a la presència de Déu, veuré que Ell té raó i quina és.»

Totes les explicacions resulten insuportables davant

del sofriment, tots els esforços humans són irrisoris davant del mal. A qui sofreix no se li poden aportar ni explicacions ni consolacions; només es pot mirar que no sofreixi. Però l'únic triomf sobre el patiment dels cossos i de les ànimes és Jesucrist. «Una sola paraula és possible, aquella que anuncia la resurrecció del cos; totes les altres paraules no són més que enraonies», dirà un novel·lista modern. Nosaltres creiem que Crist resol el drama humà, ja que només ell arriba a la seva profunditat última.

Aquest és tot el sentit de la mort i de la resurrecció de Crist que s'abaixà fins a les profunditats més inaccessibles de la misèria i destruí així el mal de soca-rel. Només hi ha una solució per al misteri del mal: la Creu de Crist que l'ha vençut.

No sabent el que Déu vol fer de nosaltres, un materialista pot rebutjar el creador d'aquestes existències malaguanyades que nosaltres vivim abans de desaparèixer en el no-res. «No coneixent el disseny de Déu sobre el món, un ateu pot blasfemar» (Daniélou). Però el món està justificat i Déu és glorificat quan se sap predestinat per Crist a ser fill de Déu i quan se sap que, gràcies al seu lliure amor, Déu ens crida, des de l'eternitat, a viure la vida eterna.

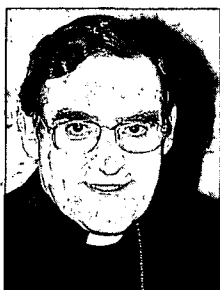
És en Crist on sabem allò que Déu ha volgut fer. No ens ha creat sinó per fer-nos compartir la seva felicitat

eterna. Si no fos així, l'existència no tindria cap justificació, el món seria absurd. Només en la fe, i en la fe com a disseny de l'amor de Déu, el món troba el seu sentit. Aquesta és la resposta a totes les objeccions que diuen: «Un Déu bo no podria fer aquest món ple de misèries i de drames.» Sant Pau respon que és per mitjà de tot això que Déu cerca i realitza de forma irrevocable i definitiva el seu disseny de bé per a nosaltres.

El disseny de Déu és travessat pel drama del mal i del pecat. Però, si bé el mal i el pecat impedeixen el disseny de Déu, no el trenquen en cap grau. Déu, que introduí el primer home i la primera dona en el paradís, és a dir, en la seva alegria, continuà el seu pla a través del drama del pecat introduint-hi el sacrifici del seu Fill. El misteri de la creació esdevé el misteri de la Redempció a causa d'aquest conflicte entre el disseny d'amor i la resistència del mal. Per la Redempció, el mal és destruït i el disseny de l'amor triomfa a través d'aquest enfrontament amb el mal.

Lluny de fugir d'aquests misteris del mal, del pecat, de la llibertat, la nostra fe se situa exactament allí: Crist intervé en aquest nivell en què no podem pensar, en què no tenim agafadors i en què estem sobrepasats. És en aquest fons de la nostra existència, en aquest misteri del pecat i de la resurrecció, on opera la gràcia de Déu (Daniélou).

Paraula i vida

Els santuaris marians**Lluís Martínez Sistach**

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La nostra arxidiòcesi té una gran riquesa de santuaris marians. No són pas només vestigis del passat. Tenen molta vida. La gent s'hi aplega, els visita i hi celebra la seva fe i la seva religiositat.

En els santuaris marians la Mare de Déu està atenta a les peticions dels pelegrins, les acull i hi intercedeix eficaçment. Normalment hi trobem exvots que fan ben manifesta aquesta actitud maternal de Maria envers tots els seus fills.

A les noces de Canà, Maria demanà la intervenció eficaç de Jesús davant el problema d'aquells nous esposos: «No tenen vi.» A Canà de Galilea només apareix un aspecte concret de la indigència humana, aparentment petit i de poca importància: mancava el vi en el festí. Però això té un valor simbòlic. En els santuaris es presenten a Maria altres necessitats materials i espirituals. Maria es posa entre el seu Fill i els homes en la realitat de les seves privacions, indigències

i sofriments. Es posa «al mig», o sigui, fa de mitjancera. Maria intercedeix per nosaltres.

Els santuaris, com a presències d'Església, contribueixen a l'evangelització. Els visiten persones no creients o bé allunyades de l'Església. Per això des dels santuaris cal intensificar tot allò que pot ajudar a fer prendre consciència de la motivació religiosa i evangèlica de les visites.

Com a les noces de Canà, Maria diu a tots els pelegrins i visitants: «Feu tot el que Jesús us digui.» Maria ens porta Jesús i ens porta cap a Ell. Joan Pau II ens diu que «la Mare del Crist es presenta davant els homes com a portaveu de la voluntat del Fill: indicadora d'aquelles exigències que han d'acomplir-se per tal que el poder salvífic del Messies pugui manifestar-se».

La invitació de Maria —«Feu tot el que Jesús us digui»— ens condueix a la nostra realització humana. En aquest sentit el Concili Vaticà II afirma que Crist revela a l'home la seva plena dignitat humana. Això harmonitza molt bé amb la veritat de la nostra creació. Déu ens ha creat a la seva imatge i semblança.

Convé redescobrir el sentit humà i cristià dels santuaris marians del nostre país per tal de visitar-los per cercar-hi moments de silenci, de reflexió i de pregària. Tot això que l'home d'avui no troba fàcilment enmig del ritme estressant de vida que porta.

Els santuaris marians ens parlen a tots de la nostra responsabilitat aquí enmig de la societat i de la nostra transcendència allà al cel.



Mare de Déu de Misericòrdia (Reus).

opinió

Punt de vista

Lluçia Pou i Sabaté
Historiador i teòleg

Estimar sense condicions

Vaig llegir la història d'un soldat que podia tornar a casa després de lluitar a la guerra de Vietnam: va trucar als seus pares des de San Francisco:

—Mare, pare, torno a casa, pero us haig de demanar un favor: porto un amic que m'agradaria que es quedés amb nosaltres.

—Naturalment —li van contestar—, ens agradaria molt conèixer-lo.

—Hi ha una altra cosa que hauríeu de saber —va continuar dient el fill—, el van ferir a la guerra. Va trepitjar una mina antipersona i va perdre un braç i una cama. No té on anar, i vull que vingui a viure amb nosaltres.

—Em sap greu, fill. Potser podem trobar-li un lloc on es pugui quedar.

—No, jo vull que visqui amb nosaltres.

—Fill —li va dir el pare—, tu no saps el que dius. Algú que està tan limitat físicament pot ser una càrrega molt gran per a nosaltres. Nosaltres tenim les nostres vides, i no podem deixar que una cosa com aquesta hi interfereixi. Penso que hauries de tornar a casa i oblidar-te d'aquesta persona. Ell trobarà una manera de poder viure sol.

En aquest moment el fill va penjar el telèfon. Els pares ja no en van saber res més. Al cap d'uns quants dies, van rebre una trucada de la policia de San Francisco. El seu fill havia mort després de caure d'un edifici, va ser el que els van dir. La policia creia que havia estat un suïcida.

Els pares, desfets per la notícia, van anar a San Francisco a reconèixer el seu fill. Quan ho van fer, per al seu horror van descobrir una cosa que no sabien; el seu fill només tenia un braç i una cama.

Potser nosaltres no puguem acollir el fill i no ens sentim com aquests pares de la història, però trobem més fàcil estimar els altres quan són persones boniques per fora o al nostre gust, i potser no valorem l'interior, l'amor. Això es nota en la societat quan es propugna poder matar la

gent gran «inservible» o arraconar-la en un hospici (solució adequada, si allà estan ben atesos, si els anem a veure amb la freqüència que es mereixen els pares, parents, etc.).

Deia un sant que anar a visitar els pobres ens costa perquè «fan olor» i això repugna la nostra exquisidesa. Altres vegades atendre una persona ens fa sentir incòmodes, i preferim no veure-la, així «d'allò que els ulls no veuen el cor no se'n dol», com si fos una notícia de la televisió de gent que pateix: canviem de canal i problema resolt. Ens estimem més estar allunyats dels «problemes», sense considerar que tots estem units en una solidaritat, que no hi ha res dels altres que no sigui al mateix temps nostre: els éssers humans estem connectats de moltes maneres. Tantes que en desconexem la majoria. L'amor es pot expressar de maneres infinites, i sempre serà amor.

I que hem de tractar els altres com ens agradaria que ens tractessin a nosaltres en aquella circumstància. Si hi ha amor, es descobreixen les necessitats dels altres. «Que agut que és l'amor!», deia una bona monja. Procurem millorar tots una mica, i acceptem cadascú tal com és, no vulgueu fer-los a la vostra manera, amb l'egoisme de voler només allò que ens agrada.

El beat Josepmaria Escrivá deia a cadascun del cònjuges que rebia: «L'estimes?» «És clar que sí», responia ella per exemple, «si no, no m'hi hauria casat». «L'estimes amb els seus defectes?» «Això no!» (doncs en el fons quan es va casar ja pensava «això no m'agrada, però... ja el canviaré». El que passa és que després no sempre es canvia...). «Doncs aleshores ets egoista», li deia, «perquè només vols el que t'agrada d'ell. Has d'estimar no tan sols el que t'agrada d'ell, sinó a ell, tal com és, també amb els seus defectes». Aquesta comprensió, lògicament, també implica exigència, corregir-nos en la mesura que puguem, que també és expressió d'aquest amor.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Canteu amb els llavis i les mans!

«Canteu al Senyor un càntic nou, canteu les seves lloances davant dels qui l'estimen.» Aquest és el primer díptic del salm 149. Un himne que expressa la felicitat i l'alegria d'Israel pel seu Creador. Pregària acompanyada per danses i cants, ritmats amb els tambors i les cítares. Per què està tan alegre el poble? Per l'amor del seu Senyor i perquè donarà la corona del triomf als humils. Profecia que ha esdevingut realitat en els senzills de cor, en els que centren el seu ésser en Ell. Es tracta dels qui tenen Déu com a eix que vertebrava la seva vida. La Verge Maria n'és un perfecte model.

Els fidels no paren de celebrar la glòria —la manifestació esplendorosa— de Déu i, arrenglerats, fan ressonar, una i altra vegada, el vigorós cant de joia. Els qui mantenen l'ordre de files —segueix el salm— glorifiquen el Senyor amb els llavis i eleven les espases que han necessitat per lluitar contra els qui els volien prendre la llibertat i la fe. Déu sempre fa justícia als seus. Manté les promeses fidelment. Ell és el Rei de la història i la condueix amorosament. El deixeble de Jesús, després de cantar Déu cada matí, sap que pels camins del món trobarà el mal i la injustícia. Podrà experimentar dures proves. Tanmateix sent viva l'esperan-

ça. El Senyor no el deixa mai. L'amor de Déu sempre triomfa.

Sant Agustí, pel fet que el salm parla d'un «cor», de «tambors i cítares», escriu: «Què és el que constitueix un cor? El cor és un conjunt de persones que canten juntes. Si cantem en cor, hem de cantar amb harmonia. Quan es canta en cor, només una sola veu desafinada molesta a qui escolta i crea confusió al mateix cor.» Encara prossegueix: «Perquè el salmista emprà el tambor i la cítara? Per tal que no només la veu lloï el Senyor, sinó també les obres. Quan s'usen el tambor i la cítara, les mans s'harmonitzen amb la veu. Això és el que has de fer tu. Quan cantis l'al·leluia, has de donar pa al famolenc, vestir el despullat i acollir el pelegrí. Si ho fas, no sols canta la veu, sinó que també les mans s'harmonitzen amb la veu, puix les paraules concorden amb les obres.»

Heus aquí un salm apte per a la pregària del matí. Un paradigma o model de pregària. La necessitat que oració i obres vagin juntes. És la pregària que els fidels i pobres adrecen al seu Salvador: I que, per tant, comprometi la vida de l'orant. Vertadera pregària que desborda en obres. Pregària eclesial.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Fe és il·lusió

Quan visito Terra Santa sempre intento anar a Siquem. Ja sé que aquest lloc no està inclòs en els itineraris convencionals i que fins i tot la gent de la ciutat de Nablus el tenen oblidat, però el paratge és fascinant. No oblidem que Abraham havia passat la vida al costat del seu pare però que, en un moment determinat, es va sentir responsable de la seva pròpia existència i timoner dels seus projectes, i se'n va anar. No va prendre aquesta decisió per mer caprici. Abraham se sentia cridat per un Ésser superior que a poc a poc se li va anar manifestant, fins a convertir-se en el seu amic. Va ser aquí, a Siquem, on es va iniciar el diàleg, aquí on van començar les promeses. Tota la resta, tota la història posterior i interessant, va ser conseqüència de l'actitud presa i decidida en aquest lloc.

En la missa havíem proclamat la lectura de la Carta als Hebreus on es fa un cant a la fidelitat dels àntics. Aquest fragment ben presentat, vull dir dissenyat per un bon grafista, resulta meravellós per a la lectura, és un cant a la primera virtut preciosa i fascinant. Fa l'elogi de la fidelitat que va del just Abel fins a la prostituta Rajab. S'entreté en la fe d'Abraham i Sara, per això em recordo d'aquest text quan visito Siquem.

Quan vam sortir de missa hi havia una cosa que ens neguitejava. Un matrimoni es preguntava quina fe tindria un noi ucraïnès a qui havien convidat a passar una temporada amb ells. La comunicació en alguns temes encara era difícil i ells que l'havien acollit volien saber a quina Església o Confessió pertanyia, per atendre'l millor. Vam decidir trucar al bon amic Mons. Casanova, prelat bizantí de l'Església d'Ucraïna. Va intentar parlar amb ell, però no es van arribar a entendre. M'hi vaig posar jo i només vaig poder sentir bé la seva recomanació: el millor és que el portis a casa teva i li ensenyis les icones, i així veuràs com reacciona. Ja se sap, el dibuix és el llenguatge més universal. Vam anar a casa immediatament i vam entrar a l'habitació del material per a l'ExpoBíblia. Va ser un èxit. El noi envoltat de les imatges les va anar reconeixent amb entusiasme, des de la Trinitat de l'A.T., fins a la icona de la Nativitat. Tot i que fossin de procedència palestina, grega o polonesa, per a ell totes eren ucraïneses. I d'entre totes les Bíblies en va escollir una il·lustrada i em va ensenyar i explicar els dibuixos: en un es tractava d'Elies al Carmel amb els sacerdots de Baal, en un altre aquest mateix personatge quan va ser arribat al carro de foc, en un altre el profeta Jonàs, en un altre l'apòstol Pau. Parlava content i el seu entusiasme el va contagiar als altres nois, des de la petita saharauí d'una cultura religiosa molt diferent, fins als tres adults. Cal dir que el noi només té 12 anys i els altres eren més petits que ell. Per un moment el descobriment de la seva fe, i dels coneixements bíblics que tenia, ens va omplir de goig. Deuria ser una cosa semblant a la que va sentir Abraham a Siquem. Vivíem junts aquella veritat que la primera virtut no és una imposició, ni tan sols únicament una riquesa espiritual, sinó que la fe és, per sobre de tot, una il·lusió. Van tornar a casa seva i vaig continuar amb les meves activitats, una cosa molt fonda bategava dins meu alegrement. I vaig pensar en la gran dificultat que tenen els catequistes d'aconseguir motivar els seus alumnes. També vaig pensar que d'Ucraïna ens podia arribar alguna cosa més que el record de la tragèdia de Txernòbil. I vaig donar gràcies a Déu content.

Notes insignificants

Germà Adrià

«El cel no es pot comprar»

Aquest matí he anat a tres esglésies cercant poder oir missa. És ple estiu, i pel que es veu també es fa vacances de misses. Així és que no he pogut oir missa.

A la paret d'una de les esglésies, amb enormes lletres hi havia escrit: «Compra aquí el teu bocinet de cel (un ateu).» L'he llegit i regellit. I m'han vingut ganes de cercar aquest bon ateu que ens convida a cercar, a guanyar bocinets de Cel.

Jo vaig a missa a rebre Déu. Per amarar-me primer de la seva paraula. Per pregar juntament amb altres cristians. Per menjar el Cos i la Sang de Déu. Perquè Déu em parli o simplement em suporti en la seva

presència eucarística. Però no vaig a missa per conquerir cada vegada un bocinet de Cel.

Quin cel podria guanyar-me a bocinets? Com serien els bocinets que em correspondrien per cada missa? I com estaria al Cel, si només hagués conquerit, només m'hagués guanyat, mil bocinets de Cel?

Sí, a la missa, també recordo el Cel. Tot i que no hi vagi precisament per guanyar-me aquest Cel en el qual crec, do de l'Amor que Déu em té.

En tot cas, vaig a missa per guanyar-me el Cel sencer. Mai no podria pensar que Déu me'l dona a bocinets. I si no fos del meu gust el bocinet que em tocava? I si en

aquest bocinet no hi cabessin els meus familiars, ni algun dels meus germans?

Vull guanyar-me el Cel, però el Cel sencer, total. El Cel de Déu Amor, en el qual cabrem tots, fins i tot hi cabrà aquest bon «ateu» que ens dona tan bon consell.

Gràcies, ateu, per les teves bones intencions. Gràcies pels teus bons consells. M'agradaria, amic ateu, que vinguessis amb mi a missa. Veuries que en cap llibre ni en cap plafó, s'anuncien bocinets de Cel.

Vine a missa amb mi. Procuraria portar-te a la pregària. Si et veiés desorientat, t'orientaria perquè sabessis què signifiquen tots aquests ritus (potser n'hi ha alguns d'anacrònics però molt significatius). Veuries ritus, com els deus tenir tu en qualsevol reunió de partit o en qualsevol consell d'administració; tu, segurament, que vas a aquests llocs per guanyar-te un bocinet de diners. Perquè els diners sí que

cal guanyar-los a bocinets o a carretades. No sé com deus guanyar-lo tu, amic ateu.

Vinga, amic. Compra't tu també aquest bocinet de Cel al qual ens convides.

Compra't el bocinet, i veuràs com Déu et dona el Cel sencer. Veuràs que en Déu no hi ha petiteses ni regateigs ni tants per cents.

Déu ho dona tot; Déu se'ns dona tot sencer i sense reserves. Només tu, que encara no el vols conèixer, penses que Déu és mesquí. No. Déu ens dona el Cel sencer a tots: a la velleta que escolta dues misses al dia i prega amb el seu Rosari; a la jove moderna que també prega a Déu; al jove modern que potser ni prega a Déu; al capellà que fa professió de guanyar i fer guanyar el Cel; a la monja de clausura que viu al Cel; i a la monja activa que es dona completament en servei als malalts o als marginats. Déu no dona bocinets de Cel. Vine amb mi a missa.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Una revista per a invidents

El patronat audiovisual Logos de la Fundació Mediterrània edita en castellà *Aura*, una revista sonora d'informació religiosa i formació espiritual. Enregistrada en casset, la revista magnetofònica està destinada a invidents o ancians discapacitats que no tenen accés a la lectura de la lletra impresa.

Cada casset té 90 minuts de durada, que corresponen a unes 20 pàgines de text. El tiratge és de cinc mil còpies, de les quals mil van a l'estranger, sobretot a Amèrica Llatina. El contingut comprèn testimonis de la vida cristiana, un consultori sobre qüestions de fe i moral, un noticiari catòlic internacional i del país, i també un missatge evangèlic.

El dirigeix, escriu i revisa el Dr. Ignasi Segarra, sacerdot prou conegut en l'àmbit de la pastoral. Un equip de voluntaris amb bona veu treballa en la confecció i gravació de les cintes. Cal recordar entre ells la malagunyada Matilde Almendros i altres locutors de ràdio que llegeixen i vocalitzen molt bé. Cal subratllar la importància dels fons musicals que acompanyen tots els guions d'*Aura*. «El meu treball és pastoral i molta gent, associacions i parròquies demanen que els ajudem en aquest sentit», declara el Dr. Segarra. I afegeix: «També enviem les cintes a centres o residències d'ancians on es reuneixen per grups, escolten el contingut i després ho comenten i discuteixen, i molts d'ells ens envien cartes d'agra-

ïment.» *Aura* no és cap negoci, perquè tot el voluntariat hi treballa sense ànim de lucre; es manté gràcies a les aportacions de simpatitzants i dels mateixos subscriptors que manifesten el seu reconeixement a aquesta activitat tan positiva en favor de les persones que tenen la vista danyada. Al cap d'unes setmanes els qui reben el casset tornen la cinta a la Direcció per gravar-ne de noves.

La revista va obtenir el Premi Especial Bravo 1988 de la Comissió de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola i el Premi Sant Francesc de Sales 1995 de l'arquebisbat de Barcelona.

Tothom qui vulgui subscriure's a *Aura* pot fer-ho per telèfon o per escrit adreçant-se al Patronat Logos de la Fundació Mediterrània, Muntaner, 260, 3a, 08021 Barcelona; tel. 932 006 767.

Crec haver donat una bona notícia per als invidents!



Zoom

Miquel Àngel Codina

La nit del 12 al 13 d'agost del 1961 va començar a construir-se amb filferro espinat el mur de Berlín sota les ordres de les autoritats de la República Democràtica Alemanya amb l'objectiu d'impedir la constant evasió de ciutadans cap al sector occidental, que fugien del totalitarisme buscant somnis de llibertat. Aquesta barrera — amb el temps la xarxa de filferro es va transformar en un mur de formigó de quatre metres d'altura — que dividia una ciutat, un país i un continent, va fer tèmer l'esclat d'un tercer conflicte bèl·lic mundial. Sortosament en el 40 aniversari de la construcció de l'anomenat «mur de la vergonya», aquest ja no existeix. El símbol més significatiu de la guerra freda va ser enderrocat el 9 de novembre del 1989.

Esqueles a Catalunya Cristiana



Tel. 934 092 810



GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Què vol dir una Església oberta i dialogant?

La idea d'Església «oberta i dialogant» que alguns defensen equival a acceptar els valors de la cultura dominant, especialment en temes de moral sexual, divorcis, etc. O sia, que en comptes de ser testimonis de Jesucrist, Llum del món, ens caldria deixar-nos «il·luminar» pel món, fent nostres els seus criteris morals... Però si seguís aquest camí (semblant a allò de tot per l'audiència televisiva), podríem estar segurs de recuperar aquests sectors «discrepants»? Recordo aquells primers anys després del Concili Vaticà II amb la proliferació de misses

amb guitarres... Calia que el jovent s'hi trobés bé. Va resultar que al cap de poc temps la majoria es quedaven amb la guitarra i sense la missa. Malament si se'ls ha d'atraure només amb criteris de què s'hi trobin bé —la guitarra pot ser només una ajuda—, que la missa no «sigui avorrida». Abaixar el llistó no és la solució. El que cal fer és donar als joves i no tan joves un ideal d'heroïtat cristiana com feien els antics feiocistes, en les dues dimensions: vertical i horitzontal, sen-

se carrincloneries, però també sense rebaixes.

Per acabar, una anècdota real: Bel, un poble de muntanya situat al límit de Catalunya i el País Valencià, a uns 1.000 metres d'altitud, on fa cinquanta anys el centenar d'habitants que hi vivia només es podia comunicar amb la plana caminant o a dalt dels matxos. No tenien ni electricitat ni telèfon ni un camí de carro. Després, cap als anys seixanta, els van fer una carretera i també hi va arribar el corrent elèctric juntament amb el telèfon... Al cap de deu anys ja no hi quedava ningú... Les facilitats van servir perquè la gent l'abandonés.

MANEL CORULL I MOLINA
La Palma de Cervelló

□ En besar les vostres mans

(Poema amb motiu de les noces d'or sacerdotals del cardenal Ricard M. Carles)

Avui l'arxidiòcesi de festa engalanada celebra complaguda les vostres noces d'or, avui que tots nosaltres, com una gran fillada, volem amb goig mostrar-vos l'amor de cada cor.

Digneu-vos acceptar també la meua ofrena d'un bes, com homenatge d'amor i gratitud, que deixen els meus llavis coberts de joia plena en vostres mans ungides de cèlica virtut.

En vostres mans que trobo avui més venerables, curtides per les tasques de tots aqueixos anys. En vostres mans que porten records inoblidables de joies i de ditges, de penes i d'afanys.

Besant-les, hi contemplo la vostra bella història: el vostre sacerdoci, que avui florint en or, ens parla d'una vida i ens parla d'una glòria forjades a l'escola sagrada de l'amor.

Besant-les, hi contemplo el bon Jesús, un dia mirant amb esperança al si de vostra llar, com vostre cor de jove per Ell vos elegia, i com vos començàveu la via de l'altar.

Besant-les, hi contemplo la joia que emplenava el jorn en què implorant-ne la gràcia celestial, en nom de Déu, el bisbe, prevere us consagrava i com vos concedia poder espiritual

Besant-les, hi contemplo el jorn inoblidable que avui fem recondança en eixes noces d'or:

la vostra missa nova. Origen inefable d'un bell estol d'idil·lis, florits en vostre cor.

Besant-les, jo recordo els llocs que heu fet estada complint el ministeri amb tota abnegació. Per'xò és tant nombrosa i ferma la gentada que dona a Déu gràcies per vostra vocació.

Besant-les, hi contemplo el dia memorable que Déu vos escollia per al seu episcopat. Tortosa us tindrà sempre com a bisbe inoblidable veient vostres petjades amb tot el seu esclat.

Besant-les, hi contemplo la vostra gran corona forjada per les lluites d'aquest viure actual: la glòria i les espines que us dona Barcelona! Per ser nostre arquebisbe i nostre cardenal.

Besant-les, hi contemplo l'afany de cada dia per vostra missió santa complir amb tot anhel. Essent a totes hores el Bon Pastor que guia totes ses ovelles pel dret camí del Cel.

Per'xò, quan els meus llavis en eixa gran diada en vostres mans preuades hi posen el seu bes, també hi afegeixo, sentida i confiada, ma súplica fervent al bon Déu destinada: Que Ell vos recompensi per sempre més i més!

Mn. SALVADOR NONELL BRÚ, pvre.
Mataró

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Religions i civilitzacions en el nou segle

La humanitat està dividida per diferents tarannàs ètnics, religions i ideals polítics. Crec que l'assemblea que se celebrarà a Barcelona els propers dies 2, 3 i 4 de setembre serà beneficiosa per a la humanitat si entre tots els que hi participen fomenten un compromís de diàleg i unes assemblees periòdiques, amb intercanvis d'opinió i diàleg sobre els fonaments humans de cada una de les religions o civilitzacions, tot expressant opinions en el seu contingut o principis morals i humans.

Dins d'aquestes relacions, cal intentar acostar huma-

nament els criteris d'uns i altres per poder evolucionar i elaborar una millora en la convivència ètnica, religiosa i política. Així, amb intercanvis de parer, es podrà arribar a una convivència pacífica i solidària, cosa que unirà criteris humans i ètics. Amb la millora de les relacions i sense deixar-se portar per interessos materialistes, es fomentarà un món més just i millor per a tothom. Tot això s'ha d'aconseguir amb la col·laboració de polítics, organitzacions ecològiques, culturals i religioses.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo



Misericòrdia espiritual

—Em pregunto què podria fer (a més d'oració) per apropar a Jesucrist tantes persones que el desconeixen o viuen lluny d'ell.

—Ser cristià i ser apòstol és una i la mateixa cosa. Qui coneix i estima Jesucrist i sap que només en Ell es troba la plenitud de la salvació, com no s'esforçarà per donar-lo a conèixer? Efectivament, al voltant nostre, en el mateix edifici, en el lloc de treball, en la pròpia família n'hi ha molts que viuen en la foscor i que Jesús vol portar a la seva llum admirable. El Senyor compta amb nosaltres perquè l'anunciem i li fem propers aquells que encara són lluny. Tot apostolat comença per aquesta santa inquietud que vostè manifesta per donar a conèixer el Senyor. Després ve la pregària que ha de ser l'ànima de tota acció apostòlica. Preguem amb constància i insistència per aquelles persones que voldríem convertir, acompanyem la nostra oració amb una saludable i cristiana mortificació.

En la nostra participació en l'Eucaristia encomanem els nostres objectius apostòlics. Són els fonaments de l'edifici. No descuidem els aliats poderosos que són els sants àngels custodis. Preguem que preparin els encontres i facin propícies les circumstàncies. Penso que un dels primers passos ha de ser una bona relació, tant de bo una sincera amistat. Les altres coses aniran brollant per si mateixes. En la nostra relació i en les nostres trobades anirem deixant caure a cau d'orella la bona llavor cristiana. Recordem que les paraules poden convèncer però que l'exemple arrossega. Manifestem amb sinceritat i valentia les nostres conviccions cristianes i si el Senyor permet que sofrim el seu martiri de les burles i la incomprensió, millor que millor. No ens avergonyim mai de pertànyer a Jesucrist. La creu sempre és fecunda. Fem apostolat de bones lectures: llibres, fulletons, vídeos... amb un nítid i atractiu missatge cristià. La ignorància religiosa és causa de grans mals. Podem fer i hem de fer molt per evangelitzar. El pitjor és no fer res. Em fan molta llàstima els cristians que passen, indiferents, del bé espiritual dels germans. Avui, més que mai, cal recordar les obres de misericòrdia espirituals.

Assumpció de Maria

—Què significa l'Assumpció de la Verge Maria? Vol dir que Ella ja ha ressuscitat i que el seu cos no està enterrat?

—El dia primer de novembre de l'any 1950, el papa Pius XII definia com a dogma de fe l'assumpció de Maria. Declarava solemnement, recollint tota la tradició, que la «Immaculada Mare de Déu, sempre Verge Maria, acomplert el curs de la seva vida terrenal, fou assumpta en cos i ànima a la glòria celestial». Això implica la glorificació corporal de Maria, la qual, a semblança de la resurrecció de Jesucrist, ha participat plenament de la seva salvació. Si trobéssim el lloc exacte on Maria fou sepultada, el sepulcre estaria com el de Jesús a Jerusalem: buit. La raó teològica de l'assumpció la podem trobar en la íntima i perfecta unió de Maria a la persona i obra del seu fill Jesucrist.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@idgrup.iber.net - www.balmesiana.org
- Catalunya Cristiana,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 4t - 08014 Barcelona,
fax 934 092 820. Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

AGOST

26. Diumenge

XXI de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 66,18-21 / Salm 116 / Hebreus 12,5-7.11-13 / Lluc 13,22-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ceferí, p. mr.; Juníper Serra, franc.; Ireneu i Abundi, mrs.; Beat Balduí, mjo.

Festa Major: a Albinyana, Alió, l'Arboç, Avià, Bassella, Belcaire d'Empordà, Blancafort, Cabanabona, Campins, Casserres, Castellterçol, Cervià de Ter, Collbató, Estaràs, Fullella, Gelida, Isona i Conca Dellà, Llorac, Manresa, Matadepera, Mieres, Montferri, Montornès de Segarra, Montseny, els Plans de Sió, Pujalt, Ribera d'Ondara, Sant Joan de Mollet, Sant Julià de Llor i Bonmatí, Santa Maria d'Oló, la Seu d'Urgell, Tavertet, Vallclara, Vilobí del Penedès, Vinebre.

27. Dilluns

Santa Mònica, mare de sant Agustí (MO) Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 1,1-5.8b-10 / Salm 149 / Mateu 23,13-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari i Siagre, bs.; Santa Margarida, princ. vda.

Festa Major: a Ripollet.

28. Dimarts

Sant Agustí, bisbe i doctor (MO) Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,1-8 / Salm 138 / Mateu 23,23-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hermetes, mr.; Caius, Pelagi i Antés, mrs.; Vivià, b.

Festa Major: a Alfara dels Ports i Saldes.

29. Dimecres

El Màrtiri de Sant Joan Baptista (MO) Vermell. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,9-13 / Salm 138 / Marc 6,17-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hipaci, b. mr.; Adelf, b.; Mederic, prev.; Sebus, rei; Santa Verònica, vg.

Festa Major: al Palau d'Anglesola, Palau-saverdera, Pineda de Mar, el Poal, Sant Hilari Sacalm i Vilanova del Vallès.

30. Dijous

Feria. Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 3,7-13 / Salm 89 / Mateu 24,42-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix, prev. mr.; Adaut, mr.; Palmaqui, prev.; Fantí i Fiacre, cfrs.; Santes, Tecla, casada; Gaudència, vg. mr.; Beata Joana Jügan, fdra.

Festa Major: a Granollers, Miralcamp, Santa Oliva i Vilafranca del Penedès.

31. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,1-8 / Salm 96 / Mateu 25,1-13. SOLSONA: *Sant Ramon Nonat, cardenal (MO) / altres diòcesis, (MLI) Blanc*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aristides, cfr.; Optat, b.; Vicenç, mr.; Santes Sabina, Cristeta, Rufina i Àmmia, mrs.

Festa Major: a Alcarràs, Artesa de Lleida i Sant Ramon del Portell.

SETEMBRE

1. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,9-11 / Salm 97 / Mateu 25,14-30. LLEIDA: *Sant Lleïr, bisbe (MLI) Blanc.* TORTOSA: *La Mare de Déu de la Cinta (ciutat S / diòcesi, MO) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gil, ab.; Llop, ab.; Donat i Fèlix, mrs.; Terencià, b. mr.; Let i Artur, mrs.; Josuè i Gedeó, cabdills d'Israel; Santes, Verena, vg. i Anna, profetessa.

Festa Major: a Agramunt, les Borges Blanques, Castellldans, Centelles, El Figueró, Guissona, Menàrguens, Montgai, Sant Vicenç de Torelló, Sarrià de Ter, Torà, Torrefarrera, Vilanova de Bellpuig i Vilanova del Camí.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI del temps
de durant l'any

Lectura primera

Is 66,18-21

Lectura segona

He 12,5-7.11-13

De totes les nacions portaran els vostres germans

Lectura del llibre d'Isaïes:

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meua glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbál i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meua glòria, i anunciaran la meua glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites, diu el Senyor.»



Salm responsorial

116

Lloeu el Senyor, tots els pobles,
glorifiqueu-lo totes les nacions. R.

R. Aneu, anuncieu l'Evangeli per tot el món.

El seu amor per nosaltres és immens,
la fidelitat del Senyor durarà sempre. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Esclusiva us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix.» És per la nostra correcció que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, ¿quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament, en cullen en pau el fruit d'una vida honrada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

Al-leuia

Jn 14,6

Al-leuia! Al-leuia! Jo sóc el camí, la veritat i la vida, diu el Senyor; ningú no ve al Pare sinó per mi. Al-leuia!

Evangeli

Lc 13,22-30

Vindrà gent d'orient i d'occident i s'asseuran a la taula en el Regne de Déu

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, ¿són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.

Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: "Senyor, obriu-nos." Ell us respondrà: "No sé d'on sou." Llavors començareu a dir-li: "Menjàvem i bevíem amb vós i ensenyàveu pels nostres carrers." Ell us respondrà: "No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal."

Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents, quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

Visita a Santa Maria la Major (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Agost i setembre, mesos marians

El calendari dels mesos d'agost i de setembre és particularment abundant en festes marianes. Hi ha festes de totes les diverses característiques de festes marianes. Festes de santuaris i esglésies importants (el 2 d'agost, la Mare de Déu dels Àngels, relacionada amb la Porciúncula de sant Francesc d'Assís; el dia 5 del mateix mes, la memòria de la dedicació de Santa Maria la Major, de Roma, dita festa de Santa Maria de les Neus). Festes devocionals que acompanyen els misteris de la vida de Maria (el 22 d'agost, Maria Reina; el dia 12 de setembre, el dolç nom de Maria; el dia 15 de setembre, els dolors de la Mare de Déu). I, sobretot, les festes que celebren el misteri de Maria: el naixement de la Mare de Déu, el 8 de setembre, i, la més important de totes, l'Assumpció de la Mare de Déu, el dia 15 d'agost.

A aquestes festes de caràcter més universal, cal afegir-hi tantes festes marianes locals, relacionades directament

amb les festes litúrgiques (el 15 d'agost, festa de tantes esglésies, festa major!, i el 8 de setembre, dia de celebració assenyalada per a molts santuaris (Núria o Meritxell, per exemple, i tants d'altres), o l'endemà, com la Mare de Déu del Claustre, de Solsona. A finals de setembre, la solemnitat de la Mercè corona en certa manera tot el cicle local.

Aquesta relació de festes suggereix, per ella mateixa, una especial presència de Maria en la litúrgia d'aquestes setmanes i en la pietat popular. I em suggereix personalment fer-vos una invitació a visitar espiritualment, durant algunes setmanes, «la major» de les esglésies dedicades a Déu en honor de la seva Mare, la sempre Verge Maria. Per a molts lectors serà, segurament, el record d'una visita ja feta. Per a altres, potser una preparació a fer-la, o una manera d'unir-se als fidels d'arreu del món que hi veneren la Mare del Senyor.

«Per al Poble de Déu»

No sempre és fàcil llegir les inscripcions dels mosaics de les esglésies. Però a l'arc triomfal de la basílica de Santa Maria la Major, hi ha una petita inscripció que no pot passar desapercebuda: «Xistus episcopus plebi Dei» (El bisbe Sixte per al poble de Déu). Aquest «bisbe Sixte» és el papa Sixte III, el constructor d'aquesta basílica en memòria del Concili d'Efes (431), que va proclamar la maternitat divina de Maria. Començada tot just l'any següent, el 432, va tardar vuit anys en la seva construcció.

La llegenda parla d'una anterior basílica mariana edificada en el mateix lloc pel papa Liberi (per això s'anomena també basílica liberiana), i finançada per un tal Patrizio romà, després que una nevada en ple mes d'agost caigués precisament sobre l'espai ocupat ara per la basílica, indicant-los meravellosament el lloc elegit. D'aquesta llegenda n'hi ha representacions en diversos llocs de la basílica actual (sobretot, en els meravellosos mosaics de la façana medieval, parcialment coberta per la façana actual). Però, sobretot, hi ha encara avui la

representació —un xic naïf, però encantadora—, d'aquesta nevada durant el Glòria de la missa del 5 d'agost i durant el Magníficat de les vespres: una pluja de pètals de flor cau des del sostre de la basílica; il·luminada pels focus, aquesta pluja de pètals fa l'efecte d'una nevada...

Però cal subratllar la manera com es significa la destinació de la basílica: és «plebi Dei», per al poble de Déu. Certament, el sentit no és que la basílica sigui «dedicada» al poble de Déu. Les esglésies són dedicades a Déu. El papa Sixte ofereix aquesta basílica al poble de Déu perquè en ella tingui, d'una banda, un testimoni solemne i perenne de la fe de l'Església proclamada a Efes, i, de l'altra, perquè en ella pugui reunir-se per la lloança divina i per glorificar la Mare de nostre Senyor Jesucrist. Entre les grans basíliques romanes, aquesta és la més «popular». Des de les grans i solemnes celebracions papals fins als espontanis aplaudiments populars durante les «nevades» del 5 d'agost, aquesta basílica és ben bé «per al poble de Déu»!

petites homilies

Curiositat?

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La curiositat humana és immensa. I interressada. Egoista, moltes vegades. Què pensa aquest? Què li passa a aquell altre? Què fan els de més enllà? Per on van les coses? Més d'un cop la curiositat no és res més que un intent d'autodefensa contra la por.

Senyor, són pocs els que se salven? No és únicament a l'evangeli d'avui que trobem aquesta pregunta. En realitat tots la portem amagada en un racó secret del nostre jo. Perquè, no és precisament que ens interessi massa l'estadística dels qui se salven. La nostra pregunta vol assegurar una certesa en el sentit que no serem justament nosaltres els exclosos de la salvació. Per això el més correcte fóra formular-la així: Senyor, em salvaré jo? I si la resposta fos un sí rodó com un palet de riera que fa diana, llavors la nostra tranquil·litat seria perfecta i deixariem d'interessar-nos per l'estadística i la sort dels altres.

Afortunadament Jesús no diu el sí. És clar que tampoc no pronuncia el no. Així fa possible la vida i l'esperança que ens porten a la dialèctica de l'amor. Correu, mireu d'entrar per la porta estreta. El secret de la salvació està en mantenir l'actitud de marxa. Anar-hi anant. I amb nervi. Correu, que el Regne de Déu no admet dilacions ni vacances. I sobretot és totalment incompatible amb l'estancament. Correu. Sols els que viuen, corren. Invitació amorosa a viure, doncs. Cal córrer, però, amb intel·ligència.



Correu, mireu d'entrar per la porta petita.

Amb els ulls ben oberts i sense perdre de vista la meta, que la porta que mena a la salvació és estreta. Això no vol pas dir que sigui esquifida. Té l'obertura que ha de tenir. A la mida humana. No és, però, la porta del país de Xauxa, esbatanada estultament a tots els vents. Us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran. La salvació no la fem nosaltres. Ve de Déu. És la manifestació del seu amor. Acollit i correspost pel nostre amor. El seu amor per nosaltres és immens, la fidelitat del Senyor durarà sempre. Per això hi ha unes regles de cursa, que són l'esforç perseverant, la bona direcció i sobretot el treball de la construcció real de la comunió amb els germans i amb el Senyor. No n'hi ha prou d'invocar influències i privilegis vinguts de l'exterior. Per més sants que siguin. Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàveu pels nostres carrers. Cal la nostra adhesió. Deixar-se prendre per Déu. No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal.

Ens salvarem? Mirem-nos. La resposta és en la nostra actitud. Per part de Déu, res ni ningú no es perd. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé. No es tracta de saber curiosament. Es tracta de ser de debò. De tirar endavant. De créixer constantment en l'amor, del qual serem jutjats al final de la cursa.

Gaudir de la lectura a l'

LLIBRES PER ALS LECTORS MÉS JOVES

A PARTIR d'1 ANY

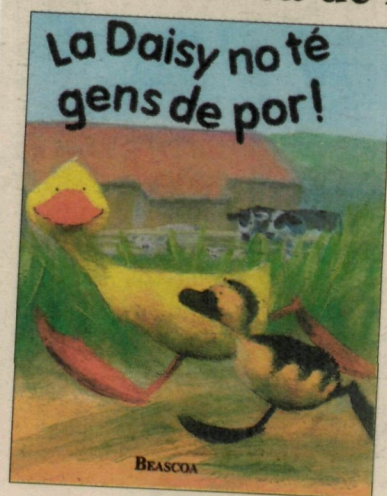
Saps la diferència entre buit i ple?

Amb l'ajuda d'en Pau i del seu gosset en Piu, els més petits aprendran conceptes bàsics i el seu contrari corresponent, com gran-petit, obert-tancat, ple-buit o dia-nit. Cal destacar sobretot les il·lustracions, de línia clara, traç gruixut i colors vius, que serviran d'estímul als nens i les nenes per als seus primers aprenentatges. (C.C.)

Francesc Rigol (il·lustracions), *Els contraris*. Editorial Esin, Col·lecció *Aprenc amb en Pau i en Piu*, Barcelona 2001, 10 pàg.



A la recerca de la bèstia misteriosa



L'avi ànec arriba al final del conte que agrada més a la Daisy i en Pip, dos aneguts molt trapelles. «I varen escorcollar tota la granja, però mai no van trobar la bèstia», els explica. La Daisy, molt valenta, es proposa buscar-la amb l'ajuda del seu germanet petit. Escorcollen, sense resultat, el galliner, l'estable, el prat i l'hort. De sobte, uns sorolls estranys els sorprendran... (C.C.)

La Daisy no té gens de por. Editorial Beascoa, Barcelona 2000, 32 pàg.

A PARTIR DE 7 ANYS

Cada ovella amb la seva parella

En aquest llibre es recull una història encadenada d'objectes que es perden. L'avia perd el didal; l'Arturo, un dard; la mare, el rodet; el pare, el dau; l'Eleonor, un anell; la Miranda, la seva carta d'amor; i l'avi, la seva boina. Tots aquests objectes es troben un dia, parlen dels seus amos i decideixen recuperar-los. Però... com fer-ho? (C.C.)

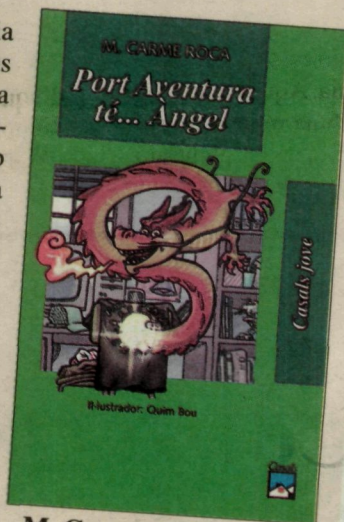
Carmen Kurtz (text) - Odile Kurz (il·lustracions), *Cosas que se pierden, amigos que se encuentran*. Editorial Casals, Col·lecció *Punto Infantil*, Madrid 2000, 78 pàg



Aquí hi ha «drac» amagat!

El dia que havia d'anar amb els seus companys de classe a Port Aventura, l'Àngel es desperta amb febre. La mare truca al metge i aquest decideix que el noi no es mogui del llit. L'Àngel està desilusionat, ja que volia pujar al Dragon Khan, la seva atracció favorita. Considera com un tresor la samarreta amb el dibuix del drac. L'Àngel té la sensació que el drac el mira i li parla. Serà veritat o una il·lusió? (C.C.)

M. Carme Roca (text) - Quim Bou (il·lustracions), *Port Aventura té... Àngel*. Editorial Casals, Col·lecció *Casals Jove*, Barcelona 2001, 97 pàg.



A PARTIR DE 9 ANYS

L'amistat, tot un tresor

«Lori, Bilori» és la tornada d'una cançó molt enganxosa que canta la Pilar amb els seus amics. Estudia 3r de Primària i ha canviat de col·legi. Els seus nous companys són distants, però a poc a poc faran una amistat sòlida i viuran un munt d'aventures. La Pilar no entén el món dels adults i les seves contradiccions, la qual cosa provoca que moltes vegades fiqui la pota sense voler. (C.C.)

Marisa López Soria (text) - Carmen Queralt (il·lustracions), *Lori, Bilori*. Editorial Casals, Col·lecció *Punto Juvenil*, Barcelona 2001, 125 pàg

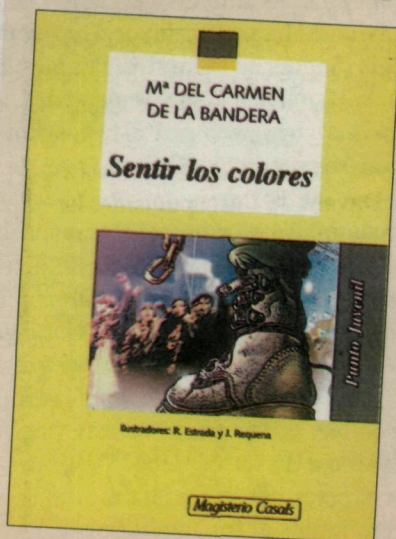


A PARTIR DELS 12 ANYS

Els límits del deliri esportiu

Quique, un noi de dotze anys, sent els colors del seu equip de futbol fins a tal punt que arriba a viure experiències insòlites, fins i tot molt arriscades i perilloses. Quique perd la noció de la realitat esportiva, i s'enfrontarà amb la seva família i es tornarà intransigent amb els seus companys de classe. Fins on pot arribar el deliri esportiu i on comença el radicalisme dels «seguidors»? (C.C.)

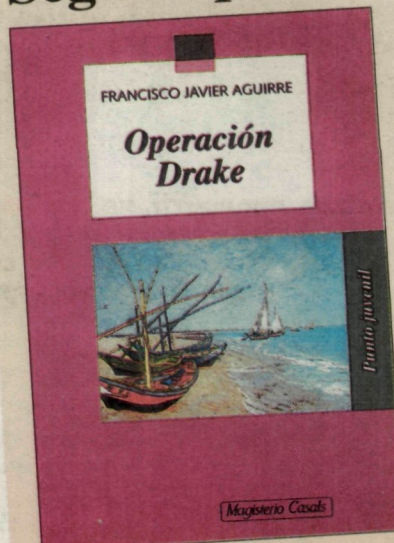
M^a del Carmen de la Bandera (text) - R. Estrada i R. Requena (il·lustracions), *Sentir los colores*. Editorial Casals, Col·lecció *Punto Juvenil*, Barcelona 2000, 103 pàg.



Seguint pistes...

A la costa cantàbrica uns joves passen les seves vacances. La colla es reuneix cada estiu, però aquest és especial, ja que falta en Mario, un amic que va morir d'una manera tràgica i confusa l'any passat. Una barca s'enfonsa inexplicablement, tot i que no provoca víctimes. Intrigats, els amics inicien una investigació. Descobriran diversos personatges del poble que actuen d'una manera incomprensible i una ombra que apareix i desapareix a l'aigua. (C.C.)

Francisco Javier Aguirre, *Operación Drake*. Editorial Casals, Col·lecció *Punto Juvenil*, Barcelona 2001, 120 pàg.



A PARTIR DELS 14 ANYS

estiu

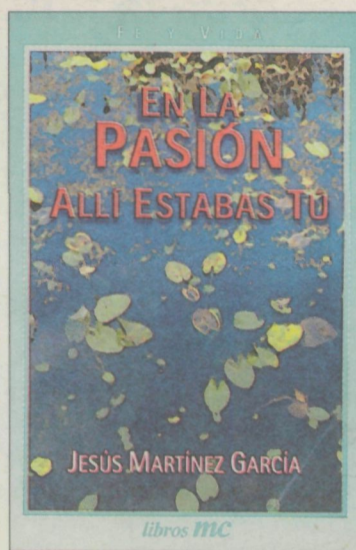
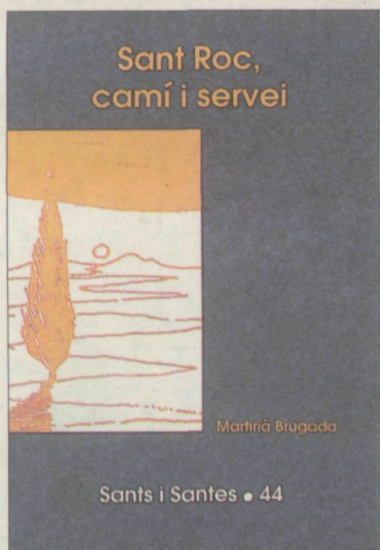
L'època estiuenca és un dels moments més adients per portar a terme l'esport cultural per excel·lència: la lectura. Per això, oferim als nostres lectors una selecció de llibres estructurada en dos àmbits ben diferenciats. D'una banda, aquells destinats a un públic infantil i juvenil i, de l'altra, les obres que van dirigides als adults.

LLIBRES PER A ADULTS

Pelegrí i taumaturg

Sant Roc és un personatge la vida del qual està plena de llegendes entranyables i ingènues. Un itinerari de renúncia, de pobresa i de servei sintetitza la seva figura de pelegrí i taumaturg. La devoció popular a sant Roc es va estendre sobretot a partir del segle XIV. «En la veneració que se li adreça, s'hi catalitza i s'hi expressa l'angoixa dels homes d'un temps sacsejat i turmentat per malalties i morts que atribolaven un dia i l'altre», escriu Martirià Brugada. (C.C.)

Martirià Brugada, Sant Roc, camí i servei. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2000, 20 pàg.



Déu, la nostra raó de ser

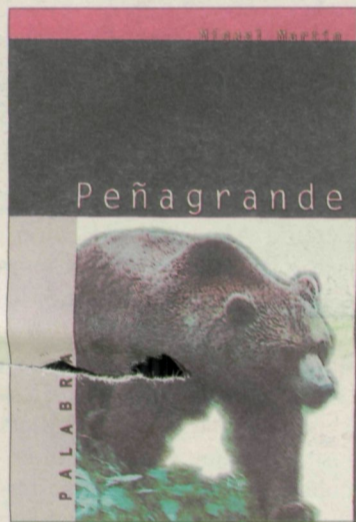
La vida té molt sentit, però no n'hi ha prou de viure-la apassionadament, sinó que cal conèixer la fita, la raó de tot el nostre esforç: Déu. Cal apropar-se a la Passió del Senyor, ja que en ella Jesús va estimar els éssers humans i va mostrar com s'ha d'estimar Déu. Les claus d'aquest amor i la nostra pròpia vida són els dos arguments fonamentals d'aquest llibre, escrit pel filòsof i teòleg Jesús Martínez García. (C.C.)

Jesús Martínez García, En la Pasión. Allí estabas tú. Editorial Palabra, Col·lecció Libros mc, Madrid 2001, 159 pàg.

El món de la naturalesa salvatge

Aquí es relata una història única: la increïble amistat entre *Grandullón*, un dels últims óssos que viuen a les muntanyes del nord de la península Ibèrica, i Vitines, un caçador furtiu. Els diferents esdeveniments que tenen lloc durant la trama barregen hàbilment comèdia i tragèdia. Aquesta novel·la ens transporta al món màgic d'una naturalesa salvatge i incontaminada en què tots hem volgut viure. (C.C.)

Miguel Martín, Peñagrande. Editorial Palabra, Col·lecció Astor, Madrid 2000, 279 pàg.



Una biografia captivadora

«Per què era allà, en aquell matí fred del 4 de setembre del 1971, tan a prop de la mort i lluny de casa? Per què havia abandonat la vida d'oficial de la marina i de cap de les Joventuts Comunistes de la URSS, per caure aquí, al llindar de la mort, en aquestes costes rocoses i hostils del Canadà?», es pregunta el protagonista d'aquesta novel·la. L'accidentada vida del rus Sergei Kourdakov està reflectida en aquesta biografia. (C.C.)

Sergei Kourdakov, El esbirro. Editorial Palabra, Col·lecció Astor, Madrid 2000, 316 pàg.



Convertir-se

La paraula *conversió* no està gaire de moda en el món d'avui, sobretot si es tracta de «conversió» tenint com a horitzó aconseguir la creença. Convertir-se i fer penitència, com se'ns convida en la litúrgia del dimecres de cendra, és una cosa que no està a l'ona d'un món que vol anar sempre endavant, encara que deixi enrere els cadàvers de persones, ideologies o actituds més o menys coherents.

I no obstant això, en l'autenticitat de la vida cristiana, han d'existir aquests moments de «metànoia», en paraula de sant Pau. Allò que ens recordava Ignacio Iglesias en un text recent quan parlava de «l'alegria de la conversió», i que ja vam comentar fa temps.

La conversió és el resultat de la nostra capacitat d'obrir-nos a Déu, i de deixar que entri en la nostra vida l'abundància de la seva Gràcia. Moltes vegades serà un toc substancial, com el que va transtornar i transformar Paul Claudel al costat de la columna de Notre Dame, o la feina amagada de qui coneix l'interior de la nostra ànima i ens hi condueix de mica en mica. Però

representa, això sí, un replantejament de moltes coses en la vida, i un deixar que sigui Déu qui ens treballi i ens doni la força per saber acceptar, simplement, el canvi, que serà dolorós o fàcil, però sempre, al final, joïós.

Aquests dos textos que comentem avui són complementaris. D'una banda, Antxon Amunarriz ens dona unes pautes per escoltar Déu. Ens indica camins, acti-

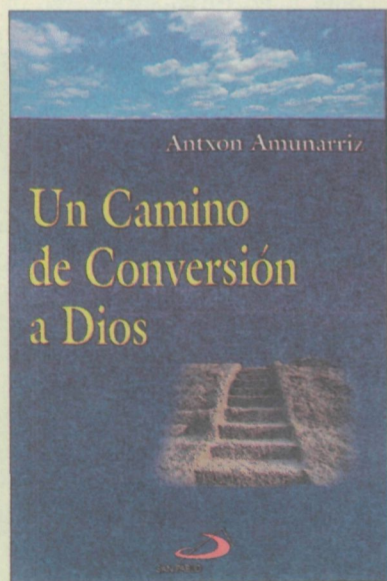
tuds, etapes, tortuositats o senderes clares, que ens posen en l'òrbita de Déu. Ens parla d'aquesta difícil capacitat d'interiorització que, malauradament, no tenim els homes i les dones d'avui dia, sempre girats cap a l'exterior, i sense cap indicatiu de silenci a l'ànima. I això condueix a l'abandonament a mans de Déu, «com a la mar, així a la teva mà, Senyor», exclamava el poeta.

En diferents etapes, que van des de l'abandonament al compromís, i a la confiança en Maria com a guia i ajuda en la ruta, ens ajuda amb les seves reflexions, i, sobretot, amb l'aportació de textos, *lectio divina*, que ens posen en situació d'adults que saben que Déu s'apropa, els parla, els ajuda i els acull en el misteri de la seva bondat misericordiosa. I precisament perquè no hi ha res millor que un exemple, la biografia breu de don Manuel García Morente pot ser una ajuda fonamental en l'assimilació d'aquest procés.

La conversió de García Morente va ser, en el seu moment, un fet que va commoure el món intel·lectual. Va representar un impacte molt seriós en la consciència col·lectiva de l'Espanya de la postguerra, i una manera de demostrar que la fe no estava renyida amb la cultura ni el pensament. Davant de l'escepticisme, la crítica i l'allunyament lentament influït per un laïcisme que intentava desacreditar qualsevol creença religiosa, García Morente va representar un toc d'alerta molt seriós i estimulant, com

es recull, encara que sigui breument, en el llibre de Carlos Barrés. Seria útil llegir-lo no com un document històric, sinó com un testimoni viu que encara és vàlid avui dia als nostres països necessitats de fe sòlida i d'un sentit profund de la creença.

Cristóbal Sàrrias



Antxon Amunarriz, Un camino de conversión a Dios. Editorial San Pablo, Madrid 2001, 109 pàg. - **Carlos Barrés García, Proceso de una conversión.** Don Manuel García Morente. Editorial San Pablo, Madrid 2000, 124 pàg.



Barcelona

diòcesis

Record emocionat del P. Guiu Camps

■ El P. Romuald M. Díaz recorda la figura del seu company d'estudis bíblics

MONTSERRAT.— Amb motiu de la mort del P. Guiu Camps, monjo i biblista del monestir de Montserrat, *Catalunya Cristiana* se'n va fer ressò i va publicar una nota biogràfica. Ara ho ampliem amb aquesta entrevista al P. Romuald M. Díaz, company seu en els estudis bíblics i en l'amor a l'Esclat, on ens explica l'etapa formativa del P. Guiu i algunes anècdotes que recorda.

—Expliquen-nos, si us plau, alguns dels principals fets de l'etapa de formació del P. Guiu, del desplegament d'aquesta vida tan rica que ens va deixar el dimarts 15 de maig.

—En conjunt, es desplega al monestir de Montserrat, des de gairebé la seva infantesa fins a aquest dia de la seva mort. La primera estada a Montserrat va ser la de l'Escolania, on va entrar de petit i on va fer les primeres lliçons, després que havia fet el més elemental a l'escola del poble on havia viscut: Sant Vicenç dels Horts. A l'Escolania, potser no es va distingir gran cosa per la veu i pels instruments que havia d'aprendre a tocar. És

curiós remarcar que va tocar el contrabaix només amb el temps, en formar-se una mena d'orquestra al monestir. A l'Escolania va fer els cursos i, a més, algun pare va veure el talent amb què es distingia aquest jove i es va oferir per donar-li lliçons d'anglès.

Després de l'Escolania, va entrar al noviciat de Montserrat. Al cap d'un temps hi va entrar el seu germà Antoni, el 1931, un any o dos més jove que ell, i li posaren Damas de nom. Ara el seu germà encara és monjo de l'antiga fundació de Montserrat a Medellín (Colòmbia). És bonic recordar la figura del seu pare, a qui no li va saber greu que dos fills de cop es



El P. Guiu Camps.



El P. Romuald M. Díaz.

consagressin a la vida monàstica a la casa de la Mare de Déu. Em recordo que va dir al P. abat Marcet: «Pare abat, aquí té els meus fills, des d'ara en tindrà cura vostè.» Són unes paraules que el P. abat va esmentar davant de tota la comunitat.

Després del noviciat, va entrar al clergat i va començar els estudis de Filosofia, interromputs almenys alguna temporada, perquè el monjo Guiu Camps gaudia de poca salut, i fou enviat a Andorra.

—Per què va triar el nom de Guiu com a nom de monjo?

—El nom es referia no al màrtir, sinó a un noi nascut a París, de la casa dels Fontgalland. En aquell temps Montserrat era molt devot d'aquell noi, de manera que en van sortir dues biografies escrites per monjos; i els novicis es dedicaven a fer-ne estatuets de guix. El P. Guiu celebrava, malgrat això, la seva festa pel màrtir romà, el 15 de juny.

—Durant aquest temps que estudiava al clergat, deuria esclatar la guerra civil...

—Durant els estudis de filosofia va venir el gran desastre de la guerra, i el P. Guiu hagué de marxar a Barcelona, on va viure amb uns parents seus, i va tenir la gran desgràcia de passar el tràngol de viure el martiri del seu pare, afusellat a Quatre Camins. És un vertader màrtir del Crist, perquè era un gran cristià.

—I va passar força temps a Barcelona. Jo recordo haver vist una foto del P. Guiu, el seu germà i el P. Ireneu, vestits de paisà, de quan van venir a Montserrat, amb el Gmà. Carles Areso.

—Certament que a Barcelona hi van passar més d'un any (hi deuriem estar del 36 al 37), però després van poder marxar. El lloc on els van acollir va ser el monestir de Maredsous, a Bèlgica. El P. abat Marcet va escollir monestirs que no eren

precisament de la nostra congregació, sinó que eren a Alemanya —Beuron i Maria Laach—, a França —Solesmes—, a Bèlgica —Maredsous i Saint André—, i algun altre monestir d'Europa. Algú li va retreure que no enviés els seus monjos a monestirs de la nostra congregació. El P. abat preveia que aquests serien millors per als nostres monjos. Més tard hi hagueren moltes dificultats per entrar després de la guerra, l'any 1939. Però amb paciència tots van poder tornar d'una manera mig amagada. Aquí va acabar la seva carrera i va rebre el presbiterat.

—Tornem a ser, doncs, al monestir...

«És bonic recordar la figura del seu pare, a qui no li va saber greu que dos fills de cop es consagressin a la vida monàstica a la casa de la Mare de Déu»

—Al monestir va començar la docència al clergat. Però no hi restà gaire temps perquè havia de continuar la seva formació a altres llocs: Salamanca, Roma i Jerusalem. Aquests són els passos que va seguir el P. Guiu per formar-se sobretot en una direcció ben precisa que fou la Sagrada Esclat. El dia del funeral el nostre P. abat va insistir molt sobre la formació escripturística del P. Guiu, perquè realment la seva carrera (encara que iniciada potser amb la tesi doctoral a Salamanca en teologia) ha estat la de

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA



Monestir de Santa Maria de Cadins

Cistercenques

17199 Sant Medir - Tel.: 972 428 077 — Fax: 972 428 077

A/e: cadins@infoservei.es



Situat al poble de Sant Medir (terme municipal de Sant Gregori), a set quilòmetres de Girona, aquest monestir de monges cistercenques és un edifici de nova construcció que s'aixeca en un terreny que havia estat propietat de la parròquia, entre l'antiga rectoria i l'església parroquial. Després del ministeri de la pregària, l'hospitalitat monàstica és el servei més característic que han prestat els monestirs a l'Església. L'hostatgeria vol complir aquest servei acollint tothom i oferint de compartir el silenci, la pregària i la recerca del just valor de les coses.

LLEGENDA



PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIÖSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

→ «l'home que medita sobre la llei del Senyor». Va ser iniciativa del P. abat Aureli Escarré de portar-lo a Salamanca, perquè es formés en teologia, i concretament en escolàstica. Va ser hoste d'una casa religiosa i freqüentava les classes de la nou-fundada, o renovada, universitat eclesiàstica de Salamanca.

—Fou allà deixeble d'algun professor en particular?

—Potser el professor que hi va tenir més influència, i amb el qual féu la tesi, fou el dominic P. Manuel Cuervo. El tenia com un dels seus millors deixebles. La defensa de la tesi fou una cosa gairebé espectacular. Bisbe, professors, clergues, estudiants, etc. a l'aula Magna de la universitat de Salamanca. Així com aqueix acte va ser tot esplendorós i solemne, això contrastava amb les condicions de vida amb què es trobaven el P. Guiu i el seu company el P. Alexandre Olivari, que havien estat absolutament pobres fins al punt que, en una ocasió que el P. abat Aureli Escarré demanà si el deixaven pujar a l'habitació que ocupaven, el P. Guiu li va dir: «Pare abat, no permetré que la vostra paternitat pugui veure les nostres habitacions.» I li va negar l'entrada a l'habitació.

—Devia passar molt de fred...

—Sí, molt de fred. Torna a Montserrat

i continua la docència de Teologia. Després marxa a estudiar Sagrada Escripura a Roma. Va estar a l'abadia de Sant Pau Extramurs. I així com era ell, es va prendre els estudis molt seriosament, de manera que no sortia mai del monestir per visitar o fer un passeig per Roma. Frequentà alguna classe a l'Institut Bíblic. En aquest temps assoleix el títol de batxiller i llicenciat en Sagrada Escripura. Llavors el P. Ubach va intervenir per tal que ell i un altre monjo anessin a Terra Santa. El viatge a Jerusalem s'ha de situar del setembre del 1954 al setembre del 1955. El P. abat Aureli va haver de cedir a instàncies del P. Ubach, que no va callar fins que no va tenir el viatge organitzat. «Els dos pares han d'anar a Jerusalem», deia.

—Quin era l'altre pare?

—L'altre pare era un servidor de vostre.

—Allà també aprofitàreu per conèixer els llocs bíblics...

—A més de Palestina, vam tenir l'ocasió de viatjar cap al sud, cap a Betlem, el desert del Nègueb, etc. Pel nostre compte vam visitar Egipte fins a Edfú, tot el Nil, i d'allà vam anar cap al Sinai, una estada d'uns quants dies a la capital d'Egipte i a la península sinaítica. Després, un viatge també singular que fins i tot els de Jerusalem miraven amb certa cautela (ara



El P. Romuald, amb el Gmà. Antoni, durant l'entrevista.

ni pensar-ho, d'anar-hi), va ser el viatge a Bagdad, això és, a l'Iraq. El vam fer en unes condicions molt de pobre, però van ser uns dies del mes de juny molt aprofitats. Allà vam visitar el més principal: no cal dir el museu de Bagdad, i Mossul, on vam ser rebuts pels pares dominics. Després no vam tornar pel desert com havíem fet a l'anada, sinó amb tren cap a Síria, tot entrant al Líban i baixant cap a la Transjordània.

A més d'això hi va haver els viatges a l'illa de Xipre, i després altres, fets amb l'escola bíblica: Líban, sud de Turquia i Síria. Vam iniciar el viatge de retorn a finals de juny (ens trobem al 55) i llavors vam fer tots els viatges de sant Pau. La constància del P. Guiu ens portà a visitar totes les localitats del sud de Turquia referents a sant Pau; i no solament això sinó també les set esglésies de l'Apocalipsi. Ja que esmento l'Apocalipsi penso que vam fer la visita a l'illa de Patmos, passant per Samos. De Patmos, el P. Guiu en tenia un bon record perquè hi va escriure l'article referent a

aqueixa illa al *Gran Diccionari de la Bíblia* francès, el suplement. Allà s'hi troba no solament la descripció de l'illa, les possibilitats que hi anés sant Joan, sinó també una cosa que no abunda gaire al diccionari de la Bíblia francès i que és una col·lecció molt bonica de fotografies que ell feia.

De Turquia vam saltar a Grècia, on el P. Guiu ja tenia com sempre el programa esbossat. Vam anar des de Tessalònica fins a Atenes, i tampoc no cal dir que vam visitar Corint, Filips, i totes aquestes localitats paulines. De Grècia vam anar a Itàlia, i des de Nàpols a les estacions de sant Pau: la via Àpia, les Tres Tavernes, el lloc del martiri i la gran basílica de Sant Pau, el sepulcre de l'apòstol.

—Voldria dir alguna cosa més?

—Sí, potser caldria recordar els projectes que el P. Guiu tenia al cap i que mai no arribà a realitzar. D'una banda, li havia sentit dir que volia fer una «vida de Joan Baptista»; de l'altra, també estava

«La seva constància ens portà a visitar totes les localitats del sud de Turquia referents a sant Pau»

interessat a realitzar una llista de paraules de frases fetes de l'Antic Testament. També hem trobat a mig fer un article sobre els títols de Jesús que surten als Evangelis.

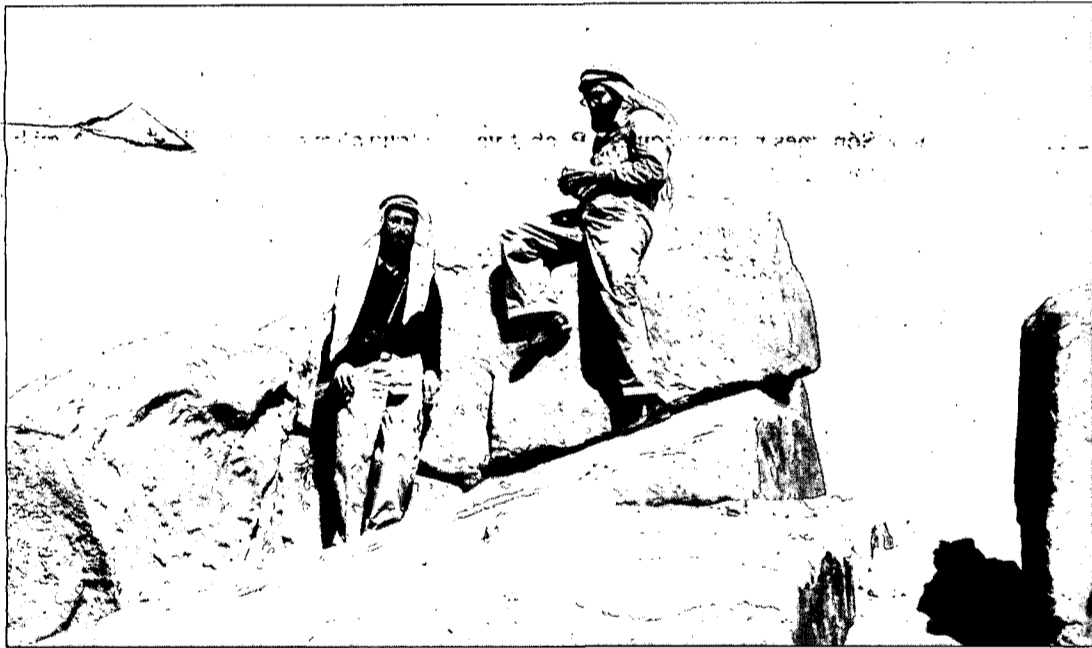
—Amb poques paraules, com definiria la personalitat del pare Guiu?

—Un home de Déu i profund coneixedor de la Sagrada Escripura, interessat per fer arribar la Paraula de Déu a tothom. Humil i respectuós amb tothom. I molt sofert, sobretot quan va portar la seva malaltia amb elegància en la darrera etapa de la seva vida.

Hem fet explicar al P. Romuald els records que té del P. Guiu en la seva etapa de formació humana i intel·lectual. No exposarem ara els fruits que va donar aquesta preparació tant al monestir de Montserrat com en altres entitats com per exemple l'Associació Bíblica de Catalunya. Els qui n'han rebut els fruits poden ser testimonis i hereus de la seva tasca. El P. Romuald va escriure unes pàgines de biografia del P. Guiu a la *Miscel·lània Guiu Camps*, on es pot adreçar qui estigui interessat en una informació més detallada. Aquest article no fa referència, però, perquè es va publicar abans, al lliurament del doctorat *honoris causa* de la Facultat de Traducció de la Universitat Autònoma de Barcelona, el 24 de febrer del 1999. Després de les complicacions causades per una llarga malaltia al fetge, el P. Guiu va encomanar el seu esperit al Pare. Durant tot aquest temps es preocupà més de no donar feina als qui en tenien cura que dels seus propis mals. Va morir amb molta discreció i humilitat, tal com sempre havia viscut.

Gmà. Antoni Pou

Monjo del monestir de Montserrat



El P. Guiu (a l'esquerra) i el P. Romuald l'any 1955, al cim del Sinai (Jébel Mussa).

Acte d'homenatge

El dia 5 de juliol passat va tenir lloc a la sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans un acte d'homenatge al P. Guiu M. Camps, organitzat per la Societat Catalana d'Estudis Hebraics.

Va obrir l'acte Eduard Feliu, president de la Societat, que va llegir una carta d'adhesió del P. abat de Montserrat, Josep M. Soler. Tot seguit, el P. Pius Tragan, monjo de Montserrat i biblista, va glossar la figura del P. Guiu sota tres aspectes molt rics de la seva personalitat i que coneix de primera mà: *La persona, l'estudiós, el formador*.

Mn. Joan Magí, president de l'Associació Bíblica de Catalunya, parlà de la figura del P. Guiu entre els estudiosos i els lectors de la Bíblia de Catalunya. En aquesta mateixa línia, Mn. Armand Puig, professor d'exegesi de la Facultat de Teologia de Catalunya, comentà diversos aspectes de la tasca de traductor que va dur a terme el P. Guiu.

El Dr. Joan Fontcuberta, degà de la Facultat de Traducció i d'Interpretació de la Universitat Autònoma de Barcelona, va parlar de *L'aportació del P. Guiu Camps a les noves tendències en la traducció*. Recordem que fou aquesta Facultat la que concedí al P. Guiu el doctorat *honoris causa* l'any 1999.

Finalment, el Dr. Gregorio del Olmo, catedràtic del Departament de Filologia Semítica de la Universitat de Barcelona, comentà alguns aspectes de la relació del P. Guiu amb la Universitat de Barcelona.

Tortosa

XXVI Curset diocesà de Catequesi



Missa de cloenda d'un Curset diocesà de Catequesi.

■ S'espera l'assistència de 230 cursetistes

TORTOSA.— Entre els dies 21 i 23 de setembre se celebrarà al Seminari de Tortosa el XXVI Curset diocesà de Catequesi. El ple de la Delegació diocesana de Catequesi de Tortosa va acordar —en la reunió del 16 de juny passat— introduir tres hores més de formació, justament el diumenge al matí.

Se celebraran una dotzena de tallers i s'espera que l'assistència se situï entorn dels 230 cursetistes. Com a novetat, s'han afegit nous continguts per als tallers, si bé se n'ha respectat la metodologia. Així, J. Lluís Arín impartirà el taller de Bíblia; Víctor Cardona, el de moral; Emili Igual, el d'eclesiologia, i Domingo Escuder impartirà el taller *El pensament filosòfic actual*.

La consigna dels programes és *Duc in altum* («Remeu mar endins»), com a resposta al pensament de Joan Pau II a l'inici del tercer mil·lenni, plasmat en la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*. Pel que fa a la lliçó inaugural, serà substituïda per una actuació de Pau Tarruell explicada activament: *El retorn al país del silenci*.

El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, presidirà el curset i molt especialment l'eucaristia de cloenda, que des de sempre es prepara amb criteris pedagògics.

J. Blanc i Bahima

Nomenaments de capellans

TORTOSA.— El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, ha fet pública la llista de nomenaments i cessaments de capellans a la diòcesi de Tortosa. La parròquia de l'Assumpció de Maria, de Gandesa, tindrà com a nou rector Mn. Jordi Centelles, després que el seu predecessor, Mn. Redento Conesa, s'hagi jubilat. Mn. Miquel García, d'altra banda, ha estat nomenat director de la seu diocesana de l'Institut de Teologia a distància Sant Agustí i professor de filosofia del Seminari. Mn. Carlos Lluís García ha estat nomenat consiliari del Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família de Tortosa, mentre que Mn. Josep M. Membrado és el nou ecònom diocesà del bisbat.

Mn. Rodrigo Monfort ha estat nomenat rector de la parròquia Sant Llorenç diaca i màrtir, del Pinell de Brai, a causa de la jubilació de Mn. Manel Martí Cabanes. Així mateix, Mn. Antonio Sesé ha rebut l'encàrrec pastoral de les parròquies de Sant Blai, de Bot; de Santa Maria Magdalena, d'Arnes, i de Sant Joan Baptista, d'Horta de Sant Joan. Pel que fa a

les dues últimes, Mn. Antonio Sesé substitueix Mn. Juan Antonio Ballester, també jubilat.

Mn. José María Valle ha estat nomenat rector de la parròquia l'Assumpció de Maria, de Deltebre, mentre que Mn. Xavier Vallés es farà càrrec de les parròquies Sant Pere Apòstol, de Cinctorres; l'Assumpció de Maria, de Portell de Morella, i l'Assumpció de Maria, de Castellfort.

Mn. Emilio Vinaixa arriba a Vinaròs per fer-se càrrec de la parròquia de l'Assumpció de Maria, després que l'anterior rector, Mn. Enrique Porcar, s'hagi jubilat. D'altra banda, Mn. Emili Vives ha estat nomenat rector de les parròquies Sant Andreu Apòstol, de la Fatarella; Sant Llorenç diaca i màrtir, de Villalba dels Arcs, i Sant Antoni Abat, de la Pobla de Massalua. En el cas de la Fatarella, substitueix el sacerdot jubilat Juan Ramón Gonell. Finalment, David Arasa exercirà el ministeri diaconal a la parròquia l'Assumpció de Maria, de Flix, mentre que Fernando Palau l'exercirà a la parròquia l'Assumpció de Maria, de Vinaròs. (J.B.B.)

Dos milions per a Càritas interparroquial

TORTOSA.— La Fundació "la Caixa" ha donat dos milions de pessetes a Càritas interparroquial de la ciutat de Tortosa. Els representants de totes dues entitats han signat un conveni centrat en l'atenció als immigrants, tenint en compte la fita de la reinserció social i laboral dels estrangers i altres sense sostre.

Ja pel mes de febrer es va tramitar la petició d'ajut a "la Caixa", i recentment aquesta l'ha aprovada incorporant-la entre 94 projectes que totalitzen 230 milions de pessetes. Donada l'allau d'immigrants —ara en són un miler a la capital del Baix Ebre—, Càritas amplia els serveis de la casa d'acollida amb nous pisos. La resposta dels fidels ha estat generosa i és per això que un grup d'immigrants de l'Est tenen habitatge i provisions gratuïtes fins que els arribin els papers. (J.B.B.)

MENORCA

Celebració en honor del fundador de l'Opus Dei

CIUTADELLA.— La santificació va ser el motor de l'evangelització promoguda per l'avui beat Jose Maria Escrivá de Balaguer. Aquest estiu els membres de l'Opus Dei a Menorca i molts dels seus devots es van aplegar a l'església del Sant Crist, a Ciutadella, per celebrar una eucaristia en honor del seu fundador oficiada pel sacerdot Llorenç Bagur, acompanyat pels preveres diocesans Guillermo Pons, Miquel Anglada Piris i Gerard Villalonga.

Mn. Bagur va convidar els fidels a renovar el seu esperit de santedat, donant testimoni personal en tots els camps professionals que demostrin sintonia amb els valors humans més nobles, trobant la seva plenitud total en la figura de Jesús. (G.F.M.)



Es va celebrar una eucaristia en honor del fundador.

GIRONA

Sacerdots de l'OCSHA recorden Joan Alsina

CASTELLÓ D'EMPÚRIES.— Una trentena de sacerdots de l'Obra de Cooperació Sacerdotal amb Hispano-Amèrica (OCSHA) van celebrar una eucaristia a Castelló d'Empúries, poble natal del sacerdot diocesà Joan Alsina, que va ser assassinat a Xile el 1973. La celebració va comptar amb la presència de familiars del missioner gironí. Juan Robles, president de l'associació i delegat per a les missions a la diòcesi de Salamanca, va declarar que entre els sacerdots de l'OCSHA el consideren «un màrtir i un benaurat, encara que no s'hagi parlat de promoure la seva beatificació, de manera que si les diòcesis de Girona o de Santiago de Xile la comencessin, ells hi donarien suport».

Ricard Sarrà, rector de Celrà i company d'Alsina al seminari i a Xile, va declarar que «hauria de ser un referent a la diòcesi del que és la vida del capellà; el que passa és que té el valor d'un testimoni que ens fa reflexionar i

qüestionar-nos sobre el propi compromís». Aquest ha estat un dels moments forts de la trobada, que ha estat organitzada la primera setmana d'agost i durant la qual s'ha reflexionat sobre l'exhortació del papa Joan Pau II a l'Església americana del 1999. Juan Robles va destacar la necessitat de conversió, la comunió en l'Església i entre grups humans i la «solidaritat a partir dels greus problemes del deute extern, la droga, la corrupció i la fam».

D'altra banda, la trobada també és una ocasió perquè els preveres que han estat a missions i els que encara estan en actiu puguin donar-se suport mútuament i mantenir la flama missionera. L'associació de preveres de l'Obra de Cooperació Sacerdotal amb Hispano-Amèrica organitza dues sessions. La de l'estiu és la més concorreguda perquè sovint hi poden assistir sacerdots que vénen de vacances des dels seus països de missió. (G.F.)



-
- 106.6 FM** Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
-
- 103.4 FM** Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
-
- 104.4 FM** Solsonès BISBAT DE SOLSONA
-
- 105.0 FM** Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL
-

Lleida

Un centenar de lleidatans peregrinen a Montserrat

■ La confraria organitza un programa paral·lel per a joves

LLEIDA.— Del 9 al 16 de juliol, un grup de lleidatans (una seixantena) van participar en la ja tradicional romeria que cada any organitza en aquestes dates la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida. En aquesta ocasió tenia com a lema: «Testimonis de l'amor de Déu després del Jubileu.»

A aquest grup s'hi van afegir mig centenar més de pelegrins vinguts en un autocar i en vehicles particulars que es van aplegar a Montserrat el diumenge 15 de juliol, jornada central del romiatge lleidatà davant de la patrona de Catalunya.

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, com ja és costum, es va traslladar també aquest dia a la muntanya de la patrona dels catalans per presidir la missa conventual a la basílica, tot compartint jornada amb els pelegrins lleidatans, encapçalats pel director de la confraria, Mn. Xavier Batiste.

Després de l'eucaristia els pelegrins van ser rebuts pel P. abat, Josep M. Soler, i van poder visitar una senzilla i interessant exposició de retalls de premsa i documentació diversa sobre el beat Francesc Castelló i Aleu, muntada pel P. Romuald M. Díaz, vicepostulador de la seva causa de beatificació i autor de la biografia del jove màrtir lleidatà.

Ja de retorn a casa, Mn. Xavier Batiste fa balanç del romiatge i del futur d'aquestes pujades a Montserrat, que enguany ha gaudit d'un programa paral·lel per a adolescents i joves.

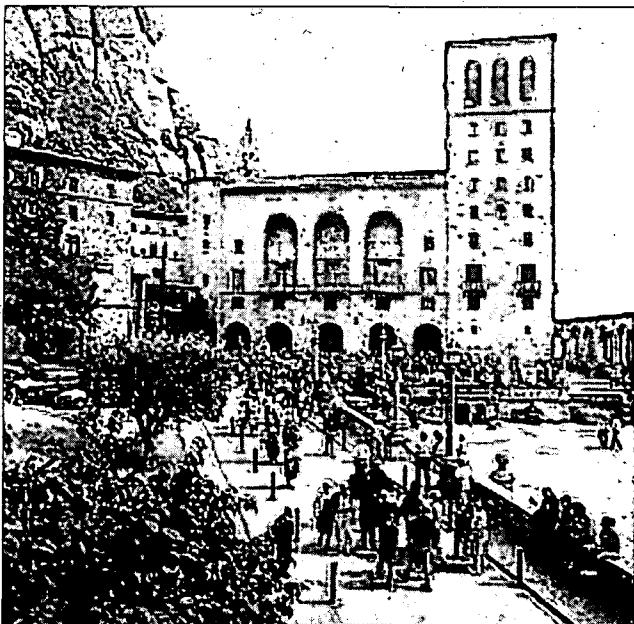
—Quins objectius us havíeu proposat per al romiatge d'enguany?

—La junta de la confraria ens vam proposar, amb l'ajuda de M. Lourdes Cos de Torrerona, de la JARC, i de Mn. Evarist de Vinaixa, presents tota la setmana, d'encetar un camí nou dins del romiatge. Preteníem fer una mena de romeria paral·lela de joves amb la dels

adults i que aquests arribessin a entrellucar la necessitat d'un grup de creixement. Volíem també amb ells fer una iniciació a les arrels de casa nostra, descobrint testimonis de l'amor de Déu que ens han precedit, alhora que iniciar un acompanyament de fe en la línia de la JARC.

—Amb què comptàveu per fer tot això?

—Teníem d'entrada tota l'estructura de la confraria. Una junta que tres mesos abans ja fa convocatòries, tríptics i reunions amb joves per preparar el romiatge, que té reservades les cel·les, autocars, etc. Un full informatiu, *El Matí*, que té una edició mensual i que durant el romiatge publiquem diàriament per distribuir-



Els pelegrins abans d'entrar a la basílica.

lo entre els pelegrins. Tenim també l'esquema del romiatge, que dura una setmana i en el qual s'inclouen els actes propis de Montserrat (missa conventual, laudes, vespres) i els específics que s'organitzen per als adults: rosari, vetlla de pregària, excursions, viacrucis, conferència amb un monjo.

Xavier Navarro serà ordenat diaca el 22 de setembre

LLEIDA.— El bisbat de Lleida ha comunicat que el dissabte 22 de setembre, a les set del vespre a la parròquia de Sant Andreu Apòstol, al barri antic de Lleida, tindrà lloc l'ordenació de diaca del jove seminarista lleidatà Xavier Navarro, que treballa pastoralment com a seminarista en l'esmentada parròquia.

En la mateixa celebració, que serà presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, tindrà lloc el ritus d'enviament, mitjançant el qual el fins ara rector de l'esmentada parròquia i delegat diocesà de Missions, Carles Sanmartín, serà enviat oficialment pel bisbe a missions. Mn. Carles, que anirà primer a Madrid a preparar-se per aquesta nova tasca pastoral, marxarà a primers del proper any a una missió a Burkina Fasso. (J.C.)

—Quines han estat, doncs, les activitats pròpies per als joves?

—Iniciàvem els matins amb la descoberta diària d'un personatge al peu del seu monument (Ramon Llull, Pau Casals, Vidal i Barraquer, Pere Tarrés, abat Oliva i el beat Francesc Castelló, que té un relleu a la balconada principal del monestir). Durant el dia organitzàvem excursions i gaudíem de temps lliure per menjar. A les nits fèiem un foc de camp amb tot el romiatge, aplegats en família els adults, els joves i els nens. A més, els joves van participar molt especialment en les dues eucaristies principals, la del primer dia a les Benetes i la del darrer dia, amb tots els pelegrins a la basílica, presidida pel nostre bisbe Francesc Xavier. Van assistir també a la recepció que tingué lloc després amb el P. abat i el nostre bisbe. A més cada dia hi havia un diàleg jove amb un esquema de revisió de vida.

—Com valoreu aquesta iniciativa de la Romeria Jove?

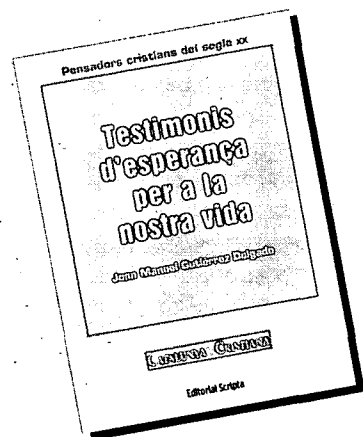
—Pensem que hem encetat un nou ritme amb uns joves que han ensumat la possibilitat d'un grup de creixement. Han pogut viure en llibertat, al seu aire i dins d'unes pautes, alhora que han compartit noves maneres d'enfocar la vida. Això es va fer tangible amb la xerrada del P. Cebrià Pifarré, els dos testimonis del dissabte nit així com els moments de diàleg jove. Per primer cop un grup de joves adolescents de tres poblès que no es coneixien abans (Torregrossa, Vinaixa i Torres de Segre) i la possible iniciadora d'un quart poble han conviscut en un ritme jove amb alguna festa i xerina fins a altes hores, tot davant del Déu que els adults acollim en Crist. Pensem doncs que ha quedat obert un possible camí i al darrera dues mediacions: JARC i Confraria.

—Què hi han dit els adults?

—Han trobat molt bé que ens aboquéssim als joves i així ho manifestaren en l'assemblea davant del bisbe de Lleida i el P. abat de Montserrat. Creiem que ha estat un exemple de com antigues estructures eclesials es poden renovar en la línia evangelitzadora sense trencar res o obrir ferides.

Jordi Curcó

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,



JA TENIM EL LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

gir postal enviament xec es pot presentar un càrrec a:

Entitat Oficina DC Compte

ENVA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

Promoure l'avantguarda cultural

■ És l'objectiu principal del Foment de les Arts Decoratives

El Foment de les Arts Decoratives (FAD) és una institució cultural privada, independent i plural gairebé centenària que té com a objectiu, d'una banda, promoure activitats relacionades amb l'arquitectura, el disseny, les arts, l'audiovisual, la moda i la gastronomia, i de l'altra, estimular la creativitat dels

artistes. Fomenta el debat, l'actuació i la reflexió sobre tot allò que té relació directa i indirecta amb la cultura que ens envolta. El FAD ha esdevingut amb el pas dels anys un referent imprescindible per conèixer i estudiar la vida cultural de les nostres ciutats.

Activitats de tipus promocional

L'àmbit del FAD és estatal. Per tant, les associacions intenten que les seves activitats tinguin un caire itinerant i que es puguin contemplar a Barcelona, Madrid, Sevilla o La Corunya. Aquestes activitats són fonamentalment de tipus promocional i serveixen per donar a conèixer els artistes i les seves creacions. «Per tant, el FAD és una bona eina per indagar per on batega el sentit creatiu de les ciutats. Té un potencial enorme per dir i fer coses», subratlla Laura Bayo. Així mateix, aquesta entitat pretén que la gent del carrer s'acosti a la cultura i que s'assabenti del que té lloc en l'àmbit de l'arquitectura, de la moda o del disseny.

El FAD organitza anualment unes vint-i-cinc activitats, les quals són muntades de forma voluntària pels seus socis, ja siguin particulars o empreses. Les activitats es poden estructurar bàsicament en quatre grans apartats: les exposicions (d'artesanía, disseny gràfic, orfèbreria...); els concursos i premis, que tenen com a finalitat la promoció dels artistes nous; un espai de trobada interprofessional, sobretot entre els creadors consagrats i les noves generacions, i els esdeveniments socials i culturals (tertúlies, conferències, jornades, tallers, la revista trimestral editada pel FAD...). Dins del segon bloc, destaquen els premis FAD d'Arquitectura i Interiorisme, el premi Laus de Disseny Gràfic, els premis Delta de Disseny Industrial, els premis Habitàcola per a estudiants de disseny d'interiors i la Medalla ADI per a estudiants de disseny industrial.

Miquel Àngel Codina

El FAD és un espai obert a tots aquells ciutadans que volen intervenir activament en el circuit cultural de la ciutat, donar suport a iniciatives innovadores i experimentals, contribuir al debat i a la reflexió de les diferents disciplines vinculades a la creació i fomentar un espai de trobada i d'interrelació entre estudiants, professionals i institucions culturals.

Va néixer el 1903 al carrer Hospital, al barri barceloní del Raval, en un moment en què els treballadors artesans s'agrupaven en gremis (ceramistes, ferrers, fusters...). La idea inicial va ser crear una entitat que fes possible l'inter-



Foto: Manel Escalusa

Imatge de la façana principal del FAD.

«El FAD és una bona eina per indagar per on batega el sentit creatiu de les ciutats»

canvi de coneixements entre professionals de diversos àmbits, la promoció de cadascuna de les disciplines i l'impuls de l'art creatiu que hi havia llavors a Catalunya. Barcelona va ser el bressol del FAD, una ciutat «que té molt interès a generar i acollir actes de tipus cultural i on la gent s'hi pugui involucrar d'una manera molt activa, o bé que en gaudeixi simplement com a espectadora», afirma Laura Bayo, responsable del Departament de Premsa del FAD.

«La història del Foment de les Arts Decoratives és un gran aglutinador del que s'ha viscut en el món de les arts al llarg dels darrers cent anys. El FAD ha viscut amb intensitat aquesta evolució. Certament, n'ha estat un testimoni d'ex-

cepció», explica Laura Bayo. Amb l'arribada dels sistemes d'industrialització, el procés de fabricació va experimentar un canvi radical, fins i tot en l'anomenada «cultura del projecte», que inclou des del moment que es concep la idea de crear un producte davant d'una necessitat determinada fins a l'etapa de la seva comercialització. Avui dia l'ideari del FAD respon a les inquietuds de creació i de producció actuals.

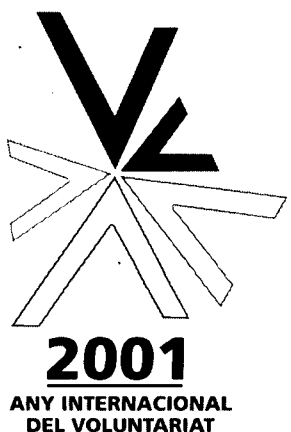
Actualment el FAD està ubicat a l'antic convent dels Àngels, a Barcelona. Juntament amb el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba) i el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), és un dels motors de creixement i de progrés al barri del Raval de la Ciutat Comtal.

Associacions plenes de vida

Actualment el FAD engloba set associacions que, tot i que cadascuna d'elles

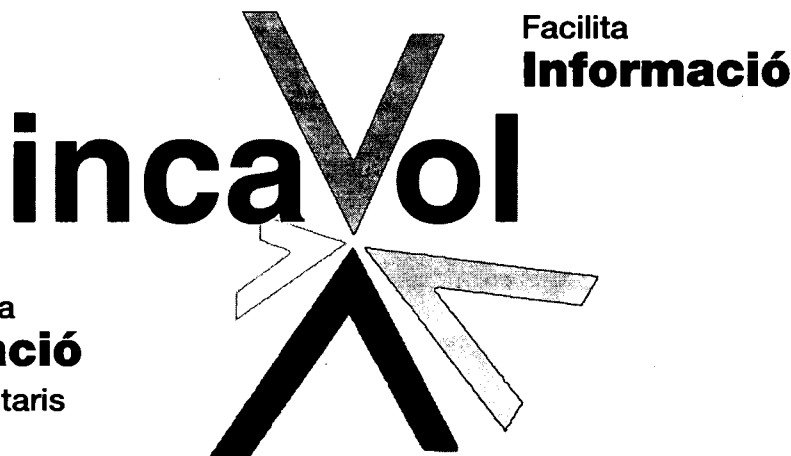
està dedicada a una disciplina concreta, tenen un lligam comú. Són les següents: *aaip fad* (dedicada a l'artesanía i la investigació plàstica, que acull pintors, escultors...), *adg fad* (disseny gràfic), *adi fad* (disseny industrial), *arq infad* (arquitectura, interiorisme i urbanisme), *av fad* (sector audiovisual), *moda fad* (àmbit de la imatge i la moda) i *orfebres fad* (joieria).

A més d'aquestes associacions, hi ha altres dos grups: *al fad* i *x fad*. El primer està dedicat a l'alimentació, un món que pot interessar a diferents professionals. Per la seva banda, el segon grup està constituït per joves estudiants de disseny o d'artesanía que, per damunt de tot, volen experimentar. Segons comenta Laura Bayo, «aquests joves tenen llibertat absoluta per fer coses. El FAD els dóna suport i els busca patrocinadors per dur a terme les seves iniciatives». Un pas cabdal dins del seu currículum professional.



Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris




Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Èxode pels carrers de Barcelona

■ La Plataforma per la Ciutadania i la Convivència reclama mecanismes d'atenció i integració social per als «sense papers»

BARCELONA.— «Fem una crida als responsables polítics perquè reflexionin i donin una solució immediata a la situació del centenar de ciutadans subsaharians que van ser desallotjats fa unes setmanes de la plaça de Catalunya.» Són paraules dels portaveus de la Plataforma per la Ciutadania i la Convivència, una associació formada per unes quaranta entitats —entre elles, Càritas diocesana de Barcelona— que demanen la creació d'una comissió de coordinació interinstitucional per a la integració dels immigrants.

La matinada del 6 d'agost passat va tenir lloc el desallotjament, per part de la Guàrdia Urbana, de més de 140 immigrants d'origen subsaharià que pernoctaven des de començaments d'any a la plaça de Catalunya, a Barcelona. Aquest fet concret va posar de manifest la situació irregular, de precarietat i d'exclusió social i jurídica que pateixen milers de persones immigrants a casa nostra. Des d'aleshores els «sense papers» han vagat per la ciutat —altres punts d'acampada al carrer han estat les places de Ramon Berenguer i la d'André Malraux— esperant una solució als seus problemes.

Davant d'aquesta circumstància, els responsables de la Plataforma per la Ciutadania i la Convivència exigeixen a les administracions una resposta immediata per cobrir les necessitats bàsiques (allotjament, menjar, atenció sanitària...) d'aquests individus. Així mateix, a l'espera de canvis legislatius profunds en matèria d'immigració i estrangeria, proposen «una interpretació flexible de la Llei d'Estrangeria basada en uns criteris que prioritzin els drets de les persones», alhora que demanen uns plans d'acollida «que representin eines permanents en el temps i no actuacions conjunturals».

«No es tracta de casos aïllats, sinó de la punta de l'iceberg», va afirmar Miquel Àngel Essomba, un dels portaveus de la Plataforma per la Ciutadania i la Convivència, durant una roda de premsa celebrada el 10 d'agost a la seu de SOS Racisme Catalunya. Segons Essomba, aquesta situació posa en evidència, d'una banda, «la manca de sensibilitat de les

administracions, que haurien d'adoptar un caire social i no policíac» per tractar de solucionar el problema i, de l'altra, que la Llei d'Estrangeria «és una llei restrictiva i poc generosa».

Mecanisme de coordinació entre administracions

La Plataforma per la Ciutadania i la Convivència considera que la immigració no es pot tractar a partir d'actuacions d'urgència i que cal coordinar les competències de cada administració «per garantir i facilitar la integració dels nous ciutadans». Per aquest motiu, reclamen la creació d'un mecanisme de coordinació entre administracions (la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Delegació del Govern a Catalunya) sobre el tema de la immigració. «Actualment la descoordinació per part de les diferents administracions envers els immigrants en situació irregular és escandalosa. Hi ha una falta de planificació total», afirma Miquel Àngel Essomba.

Per la seva banda, Llorenç Serrano, un altre dels portaveus de la Plataforma per la Ciutadania i la Convivència, va manifestar que «tot això s'acompanya d'una demagògia en el discurs polític, inhibint-se de la responsabilitat de donar resposta a les necessitats d'aquest col·lectiu i traslladant-la a les organitzacions no governamentals. Les administracions no poden obviar aquest fet». A més, segons va dir Serrano, «les administracions tenen recursos sobrants per allotjar aquestes persones».



Els immigrants desallotjats de la plaça de Catalunya protesten pel tractament policial davant la seu del Servei d'Atenció a l'Immigrant Estranger i al Refugiat.

La Creu Roja ha proposat allotjar els immigrants subsaharians en un centre d'acolliment a Tiana (Maresme). La Creu Roja, que s'encarregaria de la gestió del centre, s'ha compromès a proporcionar-los allotjament i manutenció durant un màxim de tres mesos. Garanteix, a més, la confidencialitat de les dades dels immigrants i els ofereix transport gratuït

diari al nucli urbà de Barcelona perquè puguin fer les gestions pertinents per a la tramitació dels seus expedients. En el moment de tancar aquesta edició, el col·lectiu dels immigrants sense papers encara no havia donat una resposta a aquesta oferta de la Creu Roja.

Miquel Àngel Codina

Per una seguretat vial més gran

BARCELONA.— «Quan ens n'anem de vacances per gaudir de la família i del país, ens trobem que el risc de no tornar es multiplica», adverteixen els responsables de l'entitat Prevenció d'Accidents de Trànsit (PAT). I recomanen el següent: «Planifiquen una tornada de les vacances

amb tota la prudència possible. Dediqueu unes hores al mes a la prevenció. La manera més efectiva d'aquesta dedicació és abaixar una mica la velocitat quan conduïm. I recordeu el compliment de totes les normes de circulació quan conduïu.» Per a més informació: tel. 933 013 778. (C.C.)

La bicicleta, un transport a la ciutat

BARCELONA.— L'associació Amics de la Bici ha convocat recentment el II Concurs de Fotografia Memorial

Vicenç Bagán, sota el lema «La bicicleta, un transport a la ciutat». Pretén ser una eina per afavorir el coneixement, l'acceptació i la utilització de la bicicleta com a mitjà de transport vàlid i efectiu a la ciutat, i per estimular l'intercanvi d'experiències entre els ciclistes urbans. El termini de recepció de les obres acabarà el 14 de setembre del 2001. Per a més informació sobre les bases d'aquest certamen: Amics de la Bici, tel. 933 394 060, i Trèvol Cooperativa, tel. 934 988 070. (C.C.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimón o en Pau al
972 645 262

Va passar un sant!

Hola, amics! Un cop més recordem el dia en què el Dr. Pere Tarrés ens va deixar per anar amb el Pare, i com sempre arriben a les nostres ments els records de les seves bones obres. Us vull explicar una de les seves anècdotes en el temps de la meua joventut. El nostre grup d'Acció Catòlica volia celebrar un festival com a fi de curs al nostre Centre Parroquial de Sarrià, perquè aquest centre és nostre, és patrimoni de la parròquia i del barri. Li ho vam comunicar al nostre consiliari i a ell li va agradar la idea, atès que tots ja sabem que el Dr. Tarrés tenia la seva vena artística, ben demostrada amb la seva literatura. Ens va donar suport, vam celebrar la festa i ens va encoratjar abans de començar en el mateix escenari, i allà també ens va felicitar quan vam acabar.

I ara m'adreço a tots i principalment a les persones implicades en la polèmica del Centre Pastoral de Sarrià, tant les que hi estan a favor com les que hi estan en contra, perquè recordin que allà hi va estar el Dr. Tarrés diverses vegades. Tant de bo amb el pas del temps puguem veure el seu bust a l'entrada com a homenatge i puguem dir: «Per aquí va passar un sant, deixant el seu perfum d'alegria i bondat!»

Cecília Aranés Mallof

Coses de la vida

Coses de la vida

Per un tracte respectuós amb els valors religiosos a TV3



BARCELONA.— La Federació de Cristians de Catalunya publica en el número 321 de la seva revista *Radar social*, de periodicitat mensual, una nota on demana públicament a TV3 i a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió un tracte respectuós amb els valors religiosos. Transcrivim literalment aquest comentari:

«De manera reiterada TV3 introdueix als seus programes paròdies que són ofensives, menyspreant el sentit religiós de molta gent de Catalunya. Aquesta actitud

va arribar a un límit intolerable en el programa del dia 12 de juny denominat *7 de notícies* que dirigeix el Sr. Toni Soler, on es va arribar a l'extrem de mofar-se

d'allò que constitueix un sagrament central de l'Església catòlica com és l'Eucaristia. Considerem que fets d'aquesta naturalesa, tan indignes, no poden continuar, perquè atempten al respecte més elemental als drets de la persona, un dels quals és la religió, i és contrari, a més, al que estableix la Constitució.

En conseqüència, exigim dels poders públics i de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que doti d'un codi de-

ontològic la nostra televisió pública. Aquest codi ha de precisar i concretar el respecte als valors religiosos, a l'Església catòlica i, en general, al conjunt de confessions religioses en el marc del que estableix la Constitució.

Tanmateix exigim que de manera immediata es posi fi a aquesta ofensa que es ve duent a terme sobre el que pensa i creu una part d'homes i dones de Catalunya.»



Acte de signatura dels convenis.

Convenis de col·laboració amb entitats humanitàries

TARRAGONA.— Recentment la Fundació "la Caixa" va signar quatre convenis de col·laboració amb la Federació d'Associacions d'Alzheimer de Catalunya, l'Associació de Malalts d'Alzheimer de Tarragona, la del Montsià (AFAM) i l'Associació Parkinson Comarques de Tarragona.

L'acte de signatura va tenir lloc a la Delegació General de "la Caixa" a Tarragona i tal com va indicar el delegat, Robert Leporace, «els convenis que signem amb aquestes quatre associacions tarragonines s'emmarquen en el programa de la Fundació "la Caixa" dedicat a les malalties neurodegeneratives. Es tracta de destinar un fons que es desprèn de l'activitat financera de l'entitat per col·laborar en obres socials».

En total, la Fundació "la Caixa" ha aportat en aquest conveni un total de 8.350.000 pessetes. Jaume Solé, en representació de la Federació d'Associaci-

ons de Familiars d'Alzheimer de Catalunya i de Tarragona, va signar el conveni pel qual rebrà dos milions de pessetes que aniran destinats al programa «Treballem plegats», i la mateixa quantitat amb destinació a la Federació. Per la seva banda, l'AFAM d'Amposta, representada per Antònia Blanch, va rebre 1.350.000 pessetes, mentre que l'Associació Parkinson Comarques de Tarragona, amb seu a Reus i representada per Àfrica Valiente, va signar un conveni que li atorga la quantitat de tres milions de pessetes.

Joan Boronat

Obrir les portes a la fe catòlica

BARCELONA.— El setmanari *Catalunya Cristiana* entrarà totes les setmanes a l'únic restaurant persa que hi ha a Barcelona. Sens dubte, la gent que hi entri es podrà informar sobre l'Església i, a la llum de l'evangeli, coneixerà la realitat social i cultural del nostre país. És exemplar que enmig de l'ambient dessacralitzat actual, l'amo d'aquest restaurant afirmi el següent: «Vull que l'Església catòlica entri a casa meva. El que predica és molt important i bo. Tothom busca la pau i la felicitat. Estic segur que en aquest racó persa la trobarem, perquè

la desitgem i la busquem. Obrim les portes a totes les persones de bona voluntat.»

En el dia de la inauguració d'aquest negoci, l'amo del restaurant va dir que «és molt interessant que en aquest primer dia convidem Déu a través de l'Església catòlica, ja que en aquest país és la religió més nombrosa. En aquesta benedicció oferim al Senyor Suprem tots els esforços, les il·lusions i el treball de la meua família».

Mn. Miquel Rodríguez Sala
President de Conesti

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró



Aquells homes de la tercera edat

Aquells homes de la tercera edat es passaven el meló els uns als altres amb gran destresa i una agilitat sorprenent en aquell esport de televisió, i s'oblidaven, per la rapidesa amb què l'havien agafat d'aquella parada, de comprovar si estava al punt òptim per ser consumit al cap de poca estona.

El color de la pell del meló no ha de ser mai verd del tot, sinó que ha d'agafar un to entre verd groguenc i verd crema. En olorar-lo, també hem de percebre'n la fragància intensa i si, en agitar-lo, està realment madur, sentirem el soroll de les llavors dintre seu si hi atensem l'orella. Si és massa tou per tots costats, és molt probable que el meló ja sigui massa madur.

De tots aquests detalls cal assegurar-se'n abans d'endur-se el meló i de pagar-lo ja que, si tots féssim el mateix que els avis de l'anunci, aniríem malament. Renoï, quins exemples ens donen els creadors d'alguns anuncis televisius, encara que només siguin anuncis!

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sara, esposa d'Abraham



Israel va commemorar el 1977 el seu Any Nou 5738 amb una sèrie de quatre segells dedicats a les esposes dels patriarques bíblics. El primer d'ells està dedicat a Sara, esposa d'Abraham.

Sara es va casar amb Abraham abans que sortissin d'Ur, en direcció cap a Haran. Poc després d'una gran fam van arribar a Egipte. Abraham va fer passar la seva dona per una germana seva i el faraó la va prendre per al seu harem. El faraó va rebre forts flagells per aquest motiu, i els va fer sortir d'Egipte. Sara no tenia cap fill, però va rebre la promesa que tindria un fill abans d'un any. Abraham tenia llavors cent anys i Sara en tenia noranta. La promesa es va complir i va néixer Isaac.

cultura

Mostra fotogràfica sobre els monestirs de la Catalunya Nova

■ El claustre de la catedral de Tarragona acull l'exposició

TARRAGONA.— La Fundació Caixa Tarragona ha promogut, amb la col·laboració de l'arquebisbat, l'exposició *Els grans monestirs de la Catalunya Nova*, que ha quedat instal·lada al claustre de la catedral tarragonina i es podrà visitar fins al dia 31 d'aquest mes d'agost. La mostra reuneix 150 imatges de finals del segle XIX i començaments del XX de Poblet, Santes Creus, Vallbona de les Monges, Escaladei i Escornalbou.

La mostra *Els grans monestirs de la Catalunya Nova* es va inaugurar a Montblanc el mes de març passat, ciutat triada per la seva capitalitat del Cister. Aquesta exposició itinerant ara es troba a Tarragona, al claustre de la catedral, i posteriorment anirà a Lleida i altres pobles de l'àmbit d'actuació de Caixa Tarragona.

L'exposició està formada per un total de 150 fotografies de finals del segle XIX i de les tres primeres dècades del segle XX, després de més d'un any de treball de recerca històrica a diferents fons fotogrà-

tics. La gran majoria de les fotografies reflecteixen l'estat d'abandonament en què van quedar els monestirs que es van alçar a la Catalunya meridional o Catalunya Nova a partir de la repoblació del segle XII.

El punt d'inflexió i que marca la fi de segles de riquesa i esplendor és l'any 1835, quan es promulga el Decret de Desamortització, que és el detonant d'un procés de destrucció. En aquest sentit, el bloc central del recorregut està format per imatges inèdites que il·lustren la devastació de quatre dels cinc conjunts proto-



Foto: Joan Boronat

Mn. Barbarà presenta la mostra davant de Mons. Martínez Sistach i d'altres convidats.

nistes de la mostra. Únicament el monestir cistercenc de Vallbona de les Monges es va salvar dels atacs, cosa que li ha permès acumular més de vuit segles de vida monàstica de forma ininterrompuda.

Els monestirs de Poblet i Santes Creus reuneixen un fons fotogràfic molt ampli i això queda reflectit en la col·lecció. I és que van ser uns dels llocs escollits pels mestres de la fotografia del Camp de Tarragona durant el tombant de segle: Eduard Borràs, Josep Prunera, Manuel Cuadrada i Josep Massó, entre d'altres, que van dedicar llargues hores a retratar els detalls més inesperats amb un gran sentit artístic. En el cas del castell-monestir d'Escornalbou, les fotografies de Francesc Solà han permès aconseguir els únics testimonis del conjunt convertit en un munt de runes, abans de la seva posterior recuperació. Amb tot, de tots els monuments analitzats en la col·lecció, la cartixa d'Escaladei és el conjunt que ha sortit més malparat del procés de destrucció iniciat a partir del 1835 i només els recents treballs de reconstrucció duts a terme per la Generalitat de Catalunya, amb la col·laboració de l'Obra Social de Caixa Tarragona, han permès recuperar-ne bona part de la imatge primigènia.

L'exposició pretén ser també una crònica de l'abans i del després del procés de reconstrucció dels cinc monestirs. Per això, la mostra també inclou un grup de fotografies dels anys quaranta i cinquanta que il·lustren l'esforç d'uns patricis, com Eduard Toda a Escornalbou i Poblet, que va permetre la seva reconstrucció i en el cas del monestir de la Conca de Barberà la recuperació de la vida monàstica el 1940. El recorregut de la mostra és monestir per monestir, amb unes primeres imatges exteriors i generals per, a poc a poc, endinsar-se a l'interior del conjunt i acabar en els detalls més desconeguts i inèdits.

Catàleg de la mostra

Com a novetat, l'exposició de Tarragona va servir per presentar el nou catàleg de la col·lecció. La publicació incorpora, juntament amb les fotografies que formen la mostra, dos treballs que ajuden a contextualitzar el treball. D'una banda, Pere Anguera, catedràtic d'Història Contemporània de la Universitat Rovira i Virgili, ha analitzat el període que abraça el segle XIX i mitjans del XX i, per tant, l'època que correspon al fons fotogràfic recuperat. D'altra banda, Alexandre Masoliver, monjo i prefecte d'estudis del monestir de Poblet, s'ha encarregat d'explicar el procés de fundació i la posterior evolució dels cinc conjunts protagonistes de l'exposició.

L'acte de la inauguració va tenir lloc el 2 d'agost passat, i va ser presentat pel vicari general de l'arquebisbat, Mn. Miquel Barbarà. Hi va intervenir el comissari de l'exposició, Josep M. Ribas i Prous, que va destacar «la tasca d'investigació realitzada, després d'haver examinat dos-cents mil negatius». Per la seva banda, el vicepresident de Caixa Tarragona es va congratular que «aquesta mostra sigui una de les primeres iniciatives impulsades des de la Fundació de la nostra entitat, recentment erigida». Va tancar l'acte l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va assenyalar que «els monestirs amb comunitat donen una imatge diferent dels que no en tenen. Malgrat tot, plegats traspuen la importància de la vida contemplativa al servei de Déu i d'un país». El Cor de Cant Gregorià de la Schola Cantorum de la catedral va obsequiar als presents amb la interpretació de dues peces.

Joan Boronat

INGREDIENTS:

meló
gambes
ou dur
aigua i sal per bullir
pinyons
maionesa
quetxup
un rajolí de conyac

PREPARACIÓ:

Per tal que aquesta amanida us surti bona, hauréu de posar la mateixa quantitat de meló i de gambes.

El meló el tallarem a daus i les gambes les bullirem lleugerament amb aigua i sal. Un cop escorregudes, les deixarem refredar per poder-les afegir al meló juntament amb l'ou dur ratllat i els pinyons.

Després, cobrirem aquests elements amb una maionesa lleugerament barrejada amb quetxup i un rajolí de conyac. Ah, un detall: a part de les gambes que hauréu posat juntament amb els altres ingredients, se'n necessitaran unes quantes més que farem servir per rodejar el plat quan tinguem l'amanida ja ben col·locada i acabada. És un plat molt senzill d'elaborar, però ara a l'estiu ve d'allò més de gust.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Amanida de gambes amb meló

Exposició d'art sacre a Zamora

■ La mostra «Remembranza» es pot visitar fins a finals de novembre

ZAMORA.— La diòcesi de Zamora compleix onze segles de la seva fundació i celebra aquesta efemèride acollint una nova exposició de «Las Edades del Hombre». La mostra, titulada *Remembranza*, exposa fins a finals de novembre 374 obres d'art. L'antic laboratori municipal, l'es-

glésia del Carme de Sant Isidor i la catedral són les principals seus d'aquest recorregut artístic que pretén explicar visualment la història de l'evangelització de Zamora. El 85% de les obres que s'exhibeixen procedeixen de la mateixa diòcesi. L'entrada és gratuïta.

El secretari general de «Las Edades del Hombre», Antonio Meléndez, explica que l'objectiu fonamental d'aquesta magna iniciativa és que «recuperem la memòria, que ens situem en el fluir de la tradició del nostre poble i, per què no, de la nostra Església, perquè estem perdent no tan sols la nostra connexió històrica, sinó també el sentit de pertinença a un poble; i sense memòria i individualitzats som molt més fàcilment manipulables». *Remembranza* està oberta a diferents interpretacions, des de la lectura exclusivament cultural i antropològica, fins a la religiosa, ja que el que commemora és l'existència dels 1.100 anys de la fundació de la diòcesi de Zamora.

El fil conductor d'aquesta exposició són els quatre elements bàsics: la terra, l'aigua, el foc i l'aire. L'audiovisual *La ciutat de l'ànima*, que es pot veure a l'edifici modernista de l'antic laboratori municipal, obre el recorregut d'aquesta mostra



«La Mare de Déu de la Mosca», d'autor anònim flamenc.

excel·lent d'art sacre, plena d'espiritualitat i bellesa. Es tracta d'un resum de tot allò que el visitant podrà veure i gaudir durant l'exposició. A l'església del Carme de

Sant Isidor es pot admirar, entre altres peces, el famós *Pot de Zamora*, obra anònima d'art califal feta l'any 964 d'ivori i argent. També hem de destacar la imatge de sant Atilà, fundador de la diòcesi l'any 901, dibuixos de pintors italians com Tintoretto i Parmigianino i diferents pergamins, llibres i documents.

L'itinerari de *Remembranza* culmina a la catedral, restaurada per a l'ocasió. Aquí s'hi poden veure peces de gran qualitat, com *El Ressuscitat*, d'Ambrosio Benson, una taula flamenca de grans dimensions que procedeix de la catedral de Burgos; *La Mare de Déu de la Mosca*, un quadre d'autor anònim, i les talles de *Sant Norbert*, de Sebastián Ducete; *Santa Teresa*, d'Esteban de Rueda, i *Sant Joan Baptista*, de Gregorio Fernández. També hi ha les talles més significatives de la imatgeria de Zamora



«El Ressuscitat», d'Ambrosio Benson.

—com l'*Ecce Homo*, de Gil de Ronza, o el *Crist jacent*, de Francisco Fermín— que cada any surten dels seus temples perquè el poble recordi la Passió de Jesucrist i els vuit tapissos de la col·lecció de la catedral de Zamora. La visita conclou amb un espectacle magnífic de llum i so sota la cúpula de la catedral. (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ



AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

El llibre de la setmana

Un viatge a la calma

Quan Gao Xingjian va guanyar el premi Nobel de Literatura a finals de l'any passat, hi va haver una allau de càmeres de televisió al seu apartament de París; ningú no coneixia aquell xinès silenciós, que vivia solitari en un gran edifici dels suburbis. Gao era, pel que es veu, poc conegut a la seva Xina natal, d'on va fugir el 1987, però els seus escrits són prohibits. Fins aleshores, tan sols una escassa mostra dels seus treballs havia estat publicada per una editora gairebé marginal de França.

La muntanya de l'ànima, publicada en castellà i català, és la seva obra més elaborada, al costat de *Parada de autobús*, una mena de versió xiïnesa de *Tot esperant Godot*.

A primera vista pot semblar que intenta parlar dels mites de la Xina i de molts costums dels pobles de les muntanyes. La veritat és que no és gens fàcil determinar de què va la novel·la, perquè és rica i a vegades exuberant en les seves descripcions i en el desenvolupament dels caràcters, i la seva meravella està en el fet que compromet el lector. La lectura no cansa, tot i els canvis de ritme, els soliloquis aparents, el trencament de ritme, que

fan la sensació d'un caos a causa de l'excés de continguts o de reflexions.

En part és una autobiografia, centrada en el viatge que Gao va fer a través d'alguns paratges salvatges de la Xina durant el 1983. Es va trobar assetjat per un diagnòstic equivocat i alarmant de càncer de pulmó, per la qual cosa va creure que la seva mort era imminent, i poc després va ser atacat per una campanya del partit comunista, que l'acusava de fomentar la «contaminació espiritual». Els rumors que Gao seria enviat a un camp de treball es van estendre; i per això va fugir a les muntanyes de la província de Sichuan, on va romandre cinc mesos, fins que es va sentir segur per tornar a la capital.

Contemplada la seva obra com un documental del seu viatge, destaca la descripció de les poblacions rurals, les més remotes, les que pocs estrangers han visi-

tat. Les narracions dures sobre la vida en aquests llocs, i sobre la influència de la burocràcia del partit comunista, ofereixen una panoràmica d'una de les realitats de la Xina que són poc conegudes a Occident.

Si preguntem de què tracta el llibre cada lector pot tenir respostes diferents. En definitiva sembla ser menys un documental que una narració de la recerca personal, del deambular d'una persona cap a ella mateixa, quan es mou entre l'opressió del grup i l'opressió de la soledat.

La Revolució Cultural des del 1966 fins al 1976 va recordar als intel·lectuals aquesta crida d'atenció: el grup podria de sobte tornar-se contra ells d'una manera ferotge. Durant aquests anys els professors i els professionals es veien condemnats a desfilars davant d'una multitud, forçats a humiliar-se amb burla; els seus amics, fills i fins i tot esposes els denunciaven com a espies, contrarevolucionaris o reaccionaris. Aquestes batalles van minvar després del 1976, però van deixar molta gent amb una por envers les campanyes polítiques i els moviments inconscients de les masses.

Gao Xingjian



Així no sorprèn que Gao es refugiés a les muntanyes abans de fugir definitivament cap a França.

Aquesta tensió entre el grup i els individus dona a *La muntanya de l'ànima* un ressò i una complexitat especial. Algú pot dir que no és una novel·la. I, certament, tot i que té fragments narratius importants, en realitat és una obra àmplia en què es veu d'una manera impressionant què és Gao, i demostra la gran qualitat literària d'aquest autor, fins fa poc un desconegut. I ens fa pensar que la literatura xiïnesa, tot i les coaccions, les persecucions i els camps de reeducació, està molt viva.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Ensenyaments

• A Olot, l'Agrupació Sardanista crea una escola de banda i cobla, i així, pas a pas, es consolida un fet que no sempre ha estat en la ment sardanista: el que, si volfem la sardana a l'escola perquè els nostres fills aprenguessin a ballar i estimar la sardana, també calia fomentar, amb quantitat i arreu, les escoles de músics per a la cobla.

Si fa uns vint anys comprovàvem la disminució de cobles, o encara pitjor, una manca d'instrumentistes joves, el primer pas fet pel pare Alqueza a Blanes, i la continuïtat que ben aviat es va establir amb la creació de cobles infantils i juvenils, han estat la solució del problema, almenys per ara, ja que avui és ben fàcil de comprovar que, mentre la mitjana d'edat del sardanista cada dia és més alta, la dels músics de les cobles ha seguit el pas invers, amb molta joventut i amb una integració femenina cada dia també més intensa. I si afegim que han tirat per terra allò que a la joventut li

falta l'experiència que es guanya amb els anys, hem de felicitar l'Agrupació Sardanista d'Olot pel bon pas que ha fet, els bons resultats del qual no tardarà gaire a comprovar.

• A Sant Just Desvern, el 22 de setembre començarà un curs per a la formació de monitors de sardanes, que es tancarà el 24 de novembre, curs que ha preparat la Federació Sardanista de Catalunya i que organitza amb la col·laboració de l'Agrupació Sardanista de Sant Just. El curs va adreçat a persones que volen adquirir la capacitat necessària per ensinistrar nous sardanistes. El preu de la inscripció és de 5.000 pessetes. Les classes es faran els dissabtes al matí, del 22 de setembre al 24 de novembre, al centre cívic Salvador Espriu, del carrer Tudona de Sant Just Desvern. Podeu demanar informació als telèfons 933 720 489 (Teresa Cots), o al 654 070 778 (Antoni Fuentes).

Josep Ventura



Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament d'12.480 ptes.
per any

Amb dos pagaments
semestrals de 6.240 ptes.

Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820



CADENA ESTEL

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Cafè Internacional*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).
 23.30-00.00 *Cova del Country*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).

Dimarts

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *El Ventilador* (turisme). Presentat per Miguel Urmeneta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (música).

Dimecres

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
 23.30-00.00 *Melodies de fe* (música cristiana). Selecció de Carles Ribalta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *Per aquests camins* (turisme andorrà). Producció de Ràdio Principat.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-21.00 *Radiofórmula*
 21.00-22.00 *Epilleg* (llibres). Presentat per Marta Pigem.
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*. Presentat per Enric Cantín i Jordi Cabanes.
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (repetició).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-22.00 *Radiofórmula*
 22.00-00.00 *Històries de plàstic*. Presentat per Àlex Font i Valentí Sanjuán.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*. Dirigit per J.M. Rojo i Eva Franquès.
 10.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-22.00 Selecció musical
 22.00-22.30 *La Taula de l'Evangeli*. Producció de Ràdio Principat.
 22.30-23.00 *Música cristiana* (repetició).
 23.00-23.30 *El Temps de la Música* (repetició).

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

104.4 FM Solsonès BISBAT DE SOLSONA

105.0 FM Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL



CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

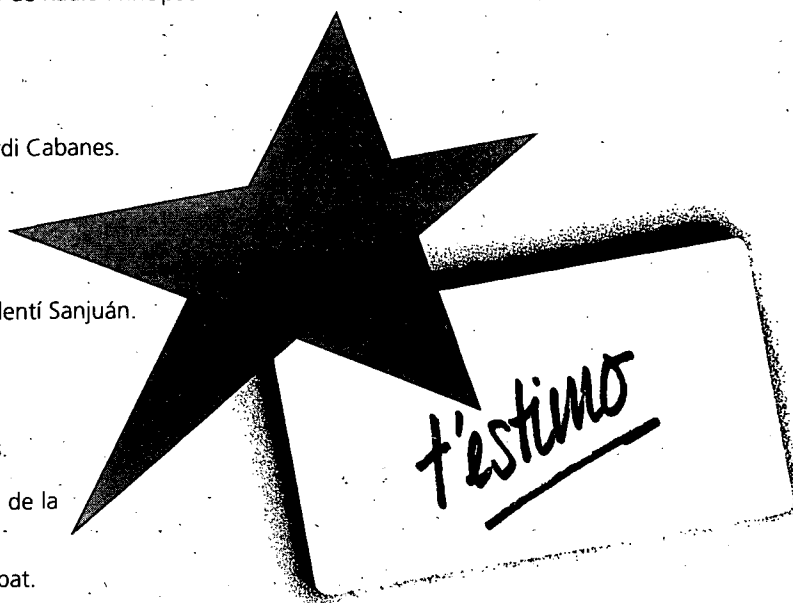
09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius Temps*
 13.15, 19.15 *Inf. migdia Recomanació*
 14.00-14.15 *Inf. vespre el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*



RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22:05 a 23:00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (ll part) a Isidro Sola, primer actor i rapsode de Ràdio Barcelona, i professional del doblatge; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

Selecció de pel·lícules en

* regular / ** bona / *** molt bona / **** obra mestra

PER A TOTS ELS PÚBLICS

El príncepe de Egipto* **
 Director: Steven Spielberg
 Animació Dreamworks
 Drama. EUA, color, 1998. 98 minuts.



El Príncipe de Egipto és la història de Moisès i la primera pel·lícula de dibuixos animats completa de S. Spielberg. La música, la realització, els efectes especials fan que l'espectador quedi abstret, perquè d'una forma senzilla i traduïda al diàleg actual pot veure allò que va passar fa milers d'anys.

PER A JOVES

El caso Winslow* **
 Director: David Mamet
 Intèrprets: Nigel Hawthorne, Rebecca Pidgeon
 Drama. Gran Bretanya, color, 2000. 100 minuts.



El prestigiós dramaturg, guionista i director de cinema David Mamet adapta una obra teatral de Terence Rattigan, que ja havia estat portada al cinema el 1950. Ho fa imprimint a la narració empenta cinematogràfica, introduint matisos a cada personatge, component a la perfecció cada seqüència. Els diàlegs són molt brillants.

PER A ADULTS

El Bola* **
 Director: Acheró Mañas
 Intèrprets: Juan José Ballesta, Pablo Galán
 Drama. Espanya, color, 2000. 88 minuts.

A la primera meitat, juntament amb una realista exposició del barri dels nois, descriu l'encantadora vitalitat del Bola. Contraresta el tens ambient familiar en el qual s'ha criat amb el tarannà més obert i raonable dels pares d'Alfredo o anticipa els maltractaments que el noi rep del seu tens pare, tema fonamental de la segona meitat i de la pel·lícula en general, en el tractament del qual Mañas reflecteix la confiança en la capacitat dels nens per superar les situacions adverses.



VACANCES

Misses a llocs d'estiu de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.

Parròquia del Sagrat Cor

V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria
del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h,
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE

PALAFRUGELL
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
18.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei
D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.30 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.:
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE

L'INFANT, L'
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Perè
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE

LLAVANERES
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE PALAFOLLS

Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÒS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació del cor parroquial de Moià (El Bages), sota la direcció d'Ignasi Alberch. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

La periodista Teresa Pou és un personatge conegut arreu de Catalunya perquè és la presentadora del programa de cultura i informació religiosa «Signes dels Temps», que s'emet cada diumenge a les 9.20 h del matí a TV3. Teresa Pou, professora de periodisme, ha estat a més directora de Ràdio Estel durant tres anys.



Teresa Pou presenta cada diumenge el programa «Signes dels Temps»

«Cal normalitzar el fet de parlar de religió»

—Des de la seva experiència professional, com veu la relació de l'Església i els mitjans de comunicació?

—Crec que és una relació que cal millorar. Jo parteixo del convenciment que l'Església no aprofita prou el potencial que tenen els mitjans de comunicació per transmetre el missatge evangèlic i no inverteix prou esforços per garantir uns bons canals de comunicació amb la societat. Els mitjans, per la seva banda, en els temes d'Església sovint es mouen per tòpics, els tracten sense rigorositat i es queden amb allò més anecdòtic.

—Des dels mitjans de comunicació no seria també oportú un canvi d'actitud?

—Evidentment. Però l'Església difícilment pot canviar segons quina mena d'actitud. Per això crec que ens convé anar per endavant i dissenyar una bona estratègia comunicativa. Per exemple, tots sabem que en els mitjans de comunicació funcionen molt bé les històries humanes i en aquest terreny l'Església hi té molt a aportar. L'experiència cristiana, viscuda d'una manera autèntica, és una gran notícia que atrapa l'espectador. Aleshores, donem a conèixer aquestes vides darrere les quals sempre

hi ha el mateix motor... Hem de fer pedagogia del missatge. Ens trobem en un moment de preevangelitació.

—L'Església a Catalunya té consciència de la importància dels mitjans de comunicació?

—És difícil parlar de l'Església de Catalunya en general. Hi ha persones concretes que sí que hi creuen i hi aposten. Però entre els que poden decidir no són la majoria.

—Com definiria Ràdio Estel dins d'aquest món de la comunicació?

—Per la meua experiència de més de sis anys a Ràdio Estel, puc assegurar que l'emissora de l'arquebisbat de Barcelona ha aconseguit ser un mitjà de referència en l'àmbit de la radiodifusió catalana com a model de seriositat i professionalitat, seguida per creients i no creients. Tot i l'escassetat de mitjans, Ràdio Estel ha aconseguit ser la capçalera d'una xarxa d'emissores de l'Església a Catalunya. Cal aprofitar aquest potencial, com el que representa Catalunya Cristiana dins del seu àmbit.

—Què ha representat per a Teresa Pou el programa Signes dels Temps?

—L'oportunitat de parlar de religió des d'una plataforma tan important com

Televisió de Catalunya i fer-ho d'una manera seriosa però amena, interessant per a un públic ampli. Conèixer tantes persones i tantes experiències de compromís cristià m'ha influït com a periodista i com a persona.

—És aquest un espai religiós de televisió que ha trencat esquemes?

—No crec que es pugui parlar de trencar esquemes. Senzillament intentem tractar els temes vinculats a la religió de manera normal. Cal normalitzar el fet de parlar de religió i fer-ho des de les seves diferents expressions, que en són moltes. Lluny del que es pot pensar, un programa de religió no ha de ser forçosament avorrit, ni exclusivament per als catòlics practicants.

—Ha de tenir l'Església mitjans de comunicació propis?

—Sense cap mena de dubte, sí.

—Crist empraria avui els mitjans de comunicació per donar a conèixer l'Evangeli?

—I tant, sense cap mena de dubte que ho faria.

—L'Església ha perdut el tren de la modernitat en aquest aspecte?

—No, encara hi és a temps.

Jordi Curcó

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

EN EL MÓN (3)

Justos per a la política

De qui és culpa, podríem preguntar-nos ara, que la política estigui tant sota sospita?

En l'anterior article m'esforçava a apropar la sensibilitat popular —i molt especialment la sensibilitat cristiana— a les necessàries mediacions polítiques, com a eina indispensable per a la construcció del bé comú. Avui em pregunto; no és responsabilitat dels polítics la mala imatge de la política?

Tres conceptes es barregen perillosament en aquest tema: servei, poder, aprofitament pervers.

No cal dir que, en principi, la política ha de ser servei. Quan ens hem fixat en la paràbola del bon samarità o hem al·ludit a la missió de Moisès, estàvem parlant d'això: de servir el ferit, de servir el poble israelita.

Ara bé, el servei polític, a diferència d'altres, s'exerceix amb el poder. El fet mateix que la força coactiva —i, en casos extrems, la violència— no estigui a mans de ningú més que d'aquells a qui el poble l'ha confiat en el marc de la llei, ja

és un primer i essencial servei. En democràcia els ciutadans dipositen el seu poder en uns polítics perquè aquests realitzin el programa en el qual s'han compromès. El poder no és dolent. S'hi torna quan deixa de ser servei.

A l'extrem d'aquesta degeneració hi ha l'ús de la política per a interessos inconfessables. Aleshores el descrèdit esdevé general i insalvable. Quan això sovintea, fins i tot els qui creiem en la política com a servei, ens sentim sense força moral per a mantenir aquest discurs. Jo tinc un record agre dolç dels últims anys seixanta i dels primers setanta —vigílies de la nostra transició política— quan amb el Grup Cristià de

Promoció i Defensa dels Drets Humans fèiem campanya a favor del compromís polític dels catòlics. Salvant-ne el fons, que continua vigent, algunes apreciacions optimistes sobre la democràcia ara no gosaria repetir-les. És veritat que la nostra situació d'aleshores afavoria un cert idealisme... Però és que algunes coses vistes en els últims vint anys són per oblidar, quan és possible fer-ho.

De cap manera voldria, amb això, contribuir al desànim. Ens cal això sí denunciar el mal ús de la política, reivindicar-la com a servei i afavorir que gent honesta s'hi comprometi. Parlant d'aquests temes, el cardenal Martini fa una cita suggeridora del filòsof hebreu Mosè Maimònides, en la seva Carta sobre l'astrologia adreçada, el segle XII, als rabins de França: «Heu de saber, senyors, que no escau a l'home donar fe a res més que a aquestes categories de coses: la primera és aquella que té una evident demostrabilitat per a la raó humana, com la matemàtica, l'aritmètica o l'astronomia. La segona, aquelles coses que li arriben a l'home a través d'un dels cinc sentits, per exemple, que una cosa és vermella o negra perquè ho diu la vista. La tercera, allò que l'home ha après dels profetes i dels justos.» Martini conclou: «Podríem dir que si la paraula religiosa és més pròpia dels profetes, la paraula política hauria de ser la dels justos» (*La política i la paraula*, Roma, 1997).

Ara mateix

Rauxa

«L'avorriment» del gòtic

En una entrevista al director d'un gran museu, que tenia com a tema l'art gòtic, se li feien unes preguntes realment sorprenents. Se li preguntava si no havia trobat estils més «atractius» per exposar a les seves sales, com ara el «modernista, amb les seves escenes íntimes (?), o el romàntic, amb tots els mites, la natura desfermada...». També se li deia, al ja prou astorat director, que molta gent trobava l'art gòtic «avorrit perquè tot són sants i marededéus» (*sic*), en definitiva, perquè és essencialment religiós. I no continuo, no val la pena; llegint l'entrevista la perplexitat aclapara.

Primer de tot, doncs, se'ns diu, sense cap raonament, a la lleugera, que tot allò religiós és avorrit perquè sí. No se'ns diu el perquè. Sent conseqüents amb aquesta afirmació gratuïta també hauríem de dir per tant que tres quartes parts de l'art mundial de totes les èpoques també són avorrides. I el mateix passa amb la música, la història... fins i tot amb les nostres festes. Si ho miréssim bé, poques coses trobaríem que no tinguessin un deix «d'avorriment». I és que, a més, catalogar les coses només entre divertides i avorrides —entengui's bones i dolentes— no és cap criteri. El problema, encara que no ho sembli, no és tant de religió com de cultura, però de poca.

Eduard Brufau